

บทนำ

คริสต์ศักราช ๒๐๐๐

ภายในล็อบบี้ของโรงแรมเกรทเกลเซียรีในเวลาเกือบสามนาฬิกาของวันใหม่เจียบสงบ เป็นสิ่งที่พนักงานสาวแผนกรับรองแขกต้องการและภาวนาขอให้เจียบเช่นนี้ไปจนถึงเช้า...

โรงแรมห้าดาวขนาดสองร้อยสิบสี่ห้องติดทะเลสาบสวีเดน ในอุทยานแห่งชาติเกลเซียรี รัฐมอนแทนา ขึ้นชื่อว่าดีที่สุดในหนึ่งบนเทือกเขารอกกีของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นโรงแรมที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๔ และเปิดประตูต้อนรับแขกวันชาติอเมริกัน ค.ศ. ๑๙๑๕

อาคารสี่ชั้นสถาปัตยกรรมแบบผสม โครงสร้างขนาดใหญ่ของอาคารเป็นแบบสวิสแอลไพน์ทำด้วยหินน้ำตาลเข้มสร้างด้วยไม้ทั้งหลัง จึงต้องตัดต้นไม้จำนวนมาก และสร้างโรงเลื่อยเองในช่วงเวลาที่ก่อสร้าง ส่วนล็อบบี้สูงสี่ชั้น ล้อมรอบไปด้วยระเบียงสามด้าน และราวระเบียงเป็นไม้ที่ออกแบบตามสถาปัตยกรรมแบบสวิสชาเลต์ในเทือกเขาแอลไพน์ ด้านในตกแต่งแบบคาวบอย มีหนังหมีและกะโหลกควายไปชน ผสมผสานความ

อ่อนช้อยแบบตะวันออกด้วยการประดับโคมไฟหลายสิบดวง

อาคารหลังใหญ่แบ่งเป็นสองปีก คือฝั่งเมนและแอนเน็กซ์ ขนานไปกับริมทะเลสาบ ที่มองจากลิบบบออกไปก็เห็นแต่เพียงเงาตะคุ่มของภูเขาที่มีหิมะปกคลุม และพื้นน้ำที่ราบเรียบสะท้อนแสงจันทร์วิบวับ

เวลานี้ควรจะเป็นเวลาที่ทุกคนพักผ่อนเพื่อตื่นขึ้นมารับเช้าวันใหม่ที่สดใสชื่น ทว่า...วันนี้เป็นวันหยุดยาวกลางฤดูใบไม้ผลิ ห้องพักรูทถูกจองเต็มไปจนถึงเช้าวันจันทร์

และคืนวันศุกร์...ริเชปชั้นสาวก็จำต้องมอบห้องสุดท้ายให้แก่แขกสามมีภรรยาที่เข้ามาเช็กอินในตอนดึก และภรรยาขออย่าให้เกิดเรื่องขึ้นเลยจนกว่าแขกจะคืนห้องในเช้าวันจันทร์

ห้อง ๔๐๔ เป็นห้องสวีตสุดหรู มีระเบียงร่วมกับห้อง ๔๐๕ ที่อยู่ติดกันในอดีตทั้งสองห้องมีประตูเชื่อมระหว่างกัน แต่เวลาผ่านไป ประตูถูกถอดออกและปิดเป็นผนัง ตัดขาดจากกันอย่างถาวร ยกเว้นระเบียงที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยจะกระทบต่อการออกแบบของอาคาร จึงทำได้แค่กันราวเตี้ยๆ ตรงกลางแบ่งขอบเขต และถ้าไม่จำเป็น ห้อง ๔๐๔ จะเป็นห้องสุดท้ายที่เจ้าหน้าที่ต้อนรับมอบให้แขก

สองสามีภรรยาในวัยห้าสิบเดินทางมาถึงโรงแรมเกือบสี่ทุ่มเป็นแขกคู่สุดท้าย และเจ้าหน้าที่แจ้งว่าทางโรงแรมอัปเกรดห้องพักให้เป็นห้องสวีตทั้งสองก็ตอบรับด้วยความยินดี ได้ห้องดีขึ้นในราคาเดิม ใครจะไม่เอา

ลับหลังสองสามีภรรยา ริเชปชั้นสาวสบตาผู้จัดการหนุ่มใหญ่ สายตาที่ถ่ายทอดระหว่างกันมีอะไรซุกซ่อนอยู่มากมาย ก่อนที่ผู้จัดการจะตบไหล่เธอเบาๆ

“อย่าคิดมากนะ ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย มันก็ไม่ได้มีปัญหาทุกครั้งหรอก ใจใหม่”

เขาบอกแล้วเดินกลับเข้าห้องพักพนักงานด้านหลังเคาน์เตอร์ คืนนี้

เธอจะต้องดูแลความเรียบร้อยตามลำพัง ขณะที่ผู้จัดการเก็บข้าวของกลับที่พักสบายใจเฉิบ

ท่าความหวังของเธอดับลงเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นหลังสามนาฬิกาเล็กน้อย พนักงานต้อนรับสาววัยรุ่นแยกหูโทรศัพท์ และตาสว่างทันทีที่เห็นหมายเลขห้องบนแผงหน้าจอขนาดใหญ่บนเครื่องรับโทรศัพท์ของโรงแรม

“คะ?” เธอกระซิบ

“นี่คุณ ช่วยบอกห้องข้างๆ ให้เงียบหน่อยได้ไหม พวกเราจะนอนนี่เล่นรื่องให้มานานเป็นชั่วโมงแล้วยังไม่หยุด ใครจะไปนอนหลับได้”

คนรับโทรศัพท์ชนลุกซู่ไปทั้งตัว และตอบ “ได้ค่ะ”

“ขอบคุณ” แยกกระแทกเสียงบอก พร้อมกระแทกกระบอกหูโทรศัพท์ลงกับเบ้น

พนักงานต้อนรับสาวค่อยๆ เลื่อนสายตาขึ้นมองเพดาน ใจเต้นตึกตัก...แล้วเธอจะไปบอกใครล่ะ!

“บ๊ายเอ๊ย จะร้องไห้อะไรนักหนาอะ”

สามีบ่นอุบ ก่อนจะทิ้งตัวลงนอน ภรรยาขยับเข้ามาชิดและกระซิบหวาดๆ

“คุณคิดว่าเป็นเสียงของข้างห้องเธอคะ”

“ก็ใช่ะสิ ถ้าไม่ใช่ข้างห้องจะมีใครมานั่งร้องไห้ในนี้ ดูเอาเองสิ เปิดไฟดูแล้วก็ไม่เห็น ที่ระเบียงก็ไม่มี ในห้องน้ำก็ไม่มี”

“อะ...ฉันคะ...คิดว่า...เสียงมันใกล้มาก มะ...เหมือนอยู่ใกล้ๆ พวกเราเลย”

“อย่าบ้าน่า ใครจะมานั่งร้องไห้ในห้องนี้” เขาตอบ หลังจากเปิดไฟดูหลายรอบ เสียงร้องไห้ก็เงียบไป แต่ก็ไม่เห็นใครในสายตา

“อะ...ฉันเคยได้ยิน...เขาว่าโรงแรมนี้...”

“ไร้สาระ นอนๆ”

เขาดีใจภรรยาลงนอนและดับไฟหัวเตียงอีกครั้ง ฝ่ายหญิงขยับเข้าไปจนชิดสามี และพลิกตัวนอนหันหลังชนสามี เพราะแผ่นหลังเย็นวาบๆ มาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว หลอนกั๊งวอลอยู่พักใหญ่ พอไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกก็ผล็อยหลับไปเพราะความเหนื่อยล้า แต่หลอนก็เริ่มฝัน และเป็นความฝันที่ไม่เป็นสุขเลย ภาพในความฝันไม่ปะติดปะต่อราวกับดูภาพยนตร์ขาดช่วง ทว่าเห็นอกภาพไฟใต้ผ้าห่มแตกพลั๊ก...

ภายในห้องมืดมิด มีเพียงแสงไฟจากด้านนอกอาคารผ่านกระจกตรงประตูออกไปสู่ระเบียง เสียงฝีเท้าเดินไปมาไม่เป็นสุข หญิงสาวในชุดกระโปรงยาวคอยชะเง้อผ่านขอบระเบียงไปดูลานล่างราวกับรอคอยการมาถึงของใครสักคน

เมื่อเห็นเงาดำโผล่จากสวนด้านหลัง หญิงสาวโบกมือร้อนรน พอร่างใหญ่ก้าวข้ามราวระเบียง เธอก็โผล่เข้าไปกอด ร่างให้น้ำตาไหลพราก

แล้วภาพต่อมากในความฝัน...ภายในห้องนอน ร่างหนึ่งกำลังทุรนทุราย ใต้ร่างของชายที่กำลังบีบคอเล็กๆ ด้วยความเคียดแค้น ร่างบางตื่นพราดพยายามหนีจากเงื้อมมือของมัจจุราช ดวงตาเหลือกลาน มองชายที่กำลังจะปลิดชีวิตตนด้วยความหวาดกลัว ครบน้ำตาเกรอะกรังบนแก้ม ลื่นปลิ้นออกมาจุกที่ริมฝีปากเมื่อลมหายใจสุดท้ายถูกบีบคั้นออกไปจากปอดและไม่มีอากาศเข้าไปอีก แท้ทั้งสองที่พยายามดิ้นสะบัดค่อยๆ หมดแรง... ดวงตาที่มองชายผู้นั้นเต็มไปด้วยแรงอาฆาต พร้อมกับวิญญานที่หลุดลอยไปจากร่าง

เสียงร้องไห้ดังขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงตะเบ็ง เกรี้ยวกราด เสียงนั้นแหลมปริ๊ดเสียดแทงในโสตประสาท จนสองสามีภรรยาสะดุ้งตื่นพร้อมกัน โผล่เข้ากอดกันโดยไม่รู้ตัวและหันไปมองที่มาของเสียง

ที่ปลายเตียง...เงาร่างหนึ่งยืนอยู่ ฐิ์หน้าทั้งสองที่ตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก

สารเลว...คนสารเลว...กรีด!

เสียงกรีดร้องโหยหวนดังก้องในห้อง พร้อมกับใบหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดลอยเข้ามาใกล้ ใบหน้าส่วนหนึ่งโผล่เข้ามาในแสงไฟจากกระเบื้อง ใบหน้านั้นนูนตื้นเขิน น่าเกลียดน่ากลัว น่าพิชิตน่าสยดสยองเป็นอย่างยิ่ง ริมฝีปากแสดะกว้าง ฟันทั้งปากแหลมราวกับผีดิบเต็มไปด้วยน้ำเหลืองและเลือด มือทั้งสองยื่นออกมาหมายจะขย้ำคอของฝ่ายชาย

ตอนนั้นเองที่ภรรยารู้สึกตัว หันมาเปิดไฟสว่างจ้าทั้งห้องเงาดำหายวับไปพร้อมกับแสงสว่าง สองสามีภรรยาหันไปสบตากัน ดวงตาเบิกกว้างด้วยความหวาดกลัวสุดขีดเมื่อรู้ว่าสิ่งที่พวกเขาเห็นพร้อมกันเมื่อครู่ไม่ใช่คน!

พนักงานต้อนรับจำต้องจองโรงแรมอีกแห่งที่อยู่ใกล้เขตอุทยานให้ทั้งสองแทน หลังจากทั้งสองยืนยันจะออกจากโรงแรมในตอนเช้ามีดนั้นเอง ฝ่ายสามีลงมาโวยวายลั่นลิ้นบ่นจนทำให้แขกที่เหลืออื่นตกใจ เธอขอโทษขอโพยต่อสิ่งที่เกิดขึ้น และยื่นมองแขกทั้งสองรีบออกไปจากโรงแรมราวกับถูกผีไล่ตามหลัง

เธอถอนใจเฮือก เงยหน้ามองไปทางห้องเจ้าปัญหา...

อีกครั้งที่อะมานดาออกมาทวงความยุติธรรม แม้ตายไปนานแล้วแต่วิญญาณก็ยังวนเวียนตามหาฆาตกร...ไม่รู้จักจบสิ้น

พรุ่งนี้เธอจะขอร้องผู้จัดการ หากยังต้องการความสงบสุขในโรงแรมห้อง ๔๐๔ ควรจะต้องปิดตายตลอดไป!

๑

คริสตัล แพตเตอร์สัน สูตอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด กวาดสายตามองจากซ้ายมาขวาซ้ายๆ เพื่อซึมซับความงามของธรรมชาติเบื้องหน้าไว้ในความทรงจำ เป็นสถานที่ที่เขาจะมาพักผ่อนในช่วงฤดูร้อนตลอดหนึ่งเดือนข้างหน้าหลังจากเก็บหอมรอมริบและสะสมวันหยุดต่อเนื่องจนได้พักยาวอย่างที่ต้องการ ถึงเวลาเขาก็แบกเป้ขึ้นรถไฟเพื่อมาลงที่มอนแทนา อันเป็นรัฐในเทือกเขารอกกีที่มีธรรมชาติที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งในอเมริกา

เขารู้จักโรงแรมเกรทเกลเชียร์มานานแล้ว และประทับใจตั้งแต่เห็นภาพบนปฏิทินตั้งโต๊ะที่ได้รับเป็นของขวัญเมื่อสองปีก่อน อีกทั้งมีแต่เสียงชื่นชมว่ามีสถานที่เดินป่าอันอุดมสมบูรณ์และสวยงามหลายเส้นทางในอุทยาน เขาก็ไม่รีรอที่จะเลือกเป็นสถานที่พักผ่อนในวันหยุดถัดไป

คริสตัลชอบการเดินป่าเป็นชีวิตจิตใจ เขาตั้งใจและวางแผนที่จะพักที่โรงแรมแห่งนี้ในวันหยุดยาวเพื่อการพักผ่อนอย่างแท้จริง

ในตอนแรกเขาคิดจะพักที่โรงแรมโบราณสุดหรูอันเป็นสถานที่ยอดนิยมของเศรษฐีอเมริกันในอดีตแห่งนี้เพียงแค่วันเดียว แล้วค่อยย้ายไป

โรงแรมอื่นที่อยู่ใกล้เคียงเพื่อลดค่าใช้จ่าย ทว่าหลังจากเขาโทร. จองโรงแรม ผู้จัดการก็เสนอราคาห้องพักในระยะยาวให้แก่เขา เรียกว่าถูกกว่าหากเทียบราคากับโรงแรมอื่นที่มีดาวน้อยกว่าด้วยซ้ำ เพียงแต่มีข้อแม้เดียวคือไม่คืนเงินและห้ามยกเลิกไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น

เขาคิดเพียงเสี้ยววินาที ไม่มีเหตุผลที่จะต้องคืนห้อง จึงตอบรับด้วยความลึนโลด จากนั้นก็เริ่มจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับเดินป่าและข้าวของสำหรับวันพักผ่อนยาวของเขาด้วยความสุขใจ

เกือบสามเดือนที่เขาเผ้ารอคอยวันหยุดฤดูร้อนอย่างใจจดจ่อ พอถึงวันเดินทาง เขาก็นั่งรถไฟแอมแทรกจากซีแอตเทิล สาย Empire Builder ระหว่างเมืองซีแอตเทิลกับซิดคาโกมาลงที่สถานีอีสต์ เกลเชียร์ที่ใช้เวลาเดินทางสิบสี่ชั่วโมง ออกจากซีแอตเทิลตอนเย็นมาถึงปลายทางในเวลาเกือบสิบโมงเช้า จากนั้นก็ต่อรถบัสเข้าไปที่โรงแรม

การเดินทางราบรื่นมาจนถึงที่พัก เขายืนชื่นชมความงามของภูเขาที่แวดล้อมโรงแรมซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าทะเลสาบ น้ำสีฟ้า ไสรวลมกระจกสะท้อนยอดเขาทั้งสามบนแผ่นน้ำราบเรียบ และในทะเลสาบก็มีเรือพายนับสิบลำ เคลื่อนตัวอย่างอ้อยอิ่ง

เขารีบเข้าไปเช็กอิน เพราะตื่นเต้นอยากออกสำรวจสถานที่ให้ทั่วโดยเร็ว เจ้าหน้าที่ต้อนรับว่าเขามาถึงก่อนเวลา แต่พอเธอเห็นชื่อของเขาดวงตาคู่สวยดูจะขยายกว้างขึ้น แต่เพียงชั่วเสี้ยววินาทีเธอก็หลุบตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มพร้อมกุญแจที่มีพวงเป็นไม้ทาสีน้ำตาลและเลขที่ห้องสี่ห้อง

“ห้องของคุณพร้อมแล้วค่ะ ขอไอดีและบัตรเครดิตด้วยค่ะ”

เขาหยิบบัตรเครดิตยื่นให้พร้อมใบขับขี่ยืนยันตัวตน ก่อนจะเซ็นเอกสารเข้าพักและรับกุญแจห้อง เขาก็มหยิบเป้ใบใหญ่เดินไปที่ลิฟต์ ตรงไปยังห้องพักหมายเลข ๔๐๔ อันเป็นห้องเกือบหัวมุมของตึก และไถลบันไดหนีไฟ

สุดท้ายเดินเป็นห้องพักหมายเลข ๔๐๑ เข้าใจว่าเป็นห้องสวีตขนาดใหญ่ เพราะถัดมาก็เป็นห้องของเขา ไม่มีห้องระหว่างนั้น

คริสจู้ไม่เสียเวลาสนใจห้องอื่น เขาไขกุญแจเข้าห้องพัก พอก้าวเข้าไป เขาก็ต้องสะดุดลมหายใจเข้าลึกที่เห็นเตียงขนาดใหญ่คลุมด้วยผ้าสีครีม ห้องที่ทาด้วยสีชาวกว้างขวางกว่าที่คิด ห้องใหญ่ขนาดนี้แต่เขาจ่ายค่าห้องแทบจะเท่ากับห้องมาตรฐานของโรงแรมสามดาวทั่วไป แถมยังได้ลดพิเศษสำหรับพักระยะยาว ถือว่าคุ้มแสนคุ้ม เงินที่เก็บมาไม่รู้สึกเสียตายเลย

เขาโยนเป้เข้าตู้ไม้แบบติดผนัง ภายใต้มือถือคลุมอาบน้ำให้สองชุด และกว้างพอสำหรับวางกระเป๋าใบใหญ่ได้หลายใบ แต่สำหรับเขา ข้าวของส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าและอุปกรณ์สำหรับเดินป่า จึงกินเนื้อที่ในตู้เพียงครึ่งเดียว

เขาสั่งรอกห้องน้ำที่ยังใช้อ่างน้ำและโถส้วมแบบโบราณแต่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี สีขาวของกระเบื้องกลายเป็นสีเหลืองจากกาลเวลา จากตรงอ่างอาบน้ำ พอรอดม่านเปิด มองผ่านกระจกหน้าต่างก็เห็นทะเลสาบและภูเขา บนยอดเขายังมีหิมะปกคลุมเป็นไฮไลต์ของโรงแรมแห่งนี้เลยก็ว่าได้ เรียกว่านอกจากจะได้ห้องหรูแล้ว ยังได้วิวดีสุดๆ ทั้งจากในห้องนอนและห้องน้ำ

เขาผิวปากอย่างอารมณ์ดี ถอดเสื้อและกางเกงโยนพาดขอบเก้าอี้ของชุดรับแขก แล้วกระโดดขึ้นเตียง ของีบสักแป๊บ ก่อนจะออกไปสำรวจรอบๆ หลังจากนอนไม่ค่อยเต็มอิ่มในรถไฟ

พอหลับตา...ราวกับสมองก็พร้อมที่จะหยุดทำงาน ผ่าเย็บๆ ใต้ร่างช่างแสนสบายทำให้ผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

แค่จมลงสู่นิทรารมณีย์ คริสจู้ก็ฝันว่าตนกำลังพายเรืออยู่กลางทะเลสาบ หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงหัวเรือสวมหมวกใบใหญ่ เสื้อผ้าไม่เหมือนชุดในปัจจุบัน หันม้ายิ้มและหัวเราะให้แก่เขา ริมฝีปากเคลือบด้วยลิปสติกสีแดงสด ใบหน้าของเธอช่างสวยจนทำให้ลมหายใจของเขาสะดุด ผมสีน้ำตาลอมทองถูกม้วนเป็นลอนขนาดใหญ่คลอเคลียไหล่ เสียงหัวเราะดัง

สติสรวากับระฆังแก้วดังก้องในหุบเขา หัวใจของเขาพองโตอย่างไม่มีเหตุผล ก่อนที่เธอจะหมุนตัวกลับมาและโผล่เข้ากอด ตามด้วยจูบที่เขาไม่ทันตั้งตัว นอกจากดิงพายขึ้นมานบนเรือแล้วกอดเอวคอด จูบตอบเธอด้วยความรักใคร่

โครม!

คริสจัสสะดุ้งเฮือก ผุดลุกนั่งบนเตียงและมองรอบตัว เห็นประตู-ตู้เสื้อผ้าเปิดอ้า และเบ้าของเขากองอยู่บนพื้น เขาถอนใจยาว เสียตาย...กำลังจูบกับหญิงสาวในฝันอย่างถึงพริกถึงขิง ถ้าฝันต่อคงมีหมอนร่างบางนอนบนท้องเรือเพื่อซ่อนเธอจากสายตาของทุกคน

เขาหัวเราะความฝันบ้าบอ...ท่าทางเขาคงจะทำงานหนักและต้องการผู้หญิงสักคนมาปลดปล่อยความเครียดแน่ น่าขันที่มาถึงโรงแรมโบราณก็ฝันถึงผู้หญิงโบราณทันที ในความฝัน เหมือนกำลังดูหนังย้อนยุคไม่มีผิดชุดกระโปรงสีชมพูอ่อนขลิบด้วยลูกไม้ตรงแขนและหน้าอก ชุดเป็นแบบหลวมๆ และมีแถบริบบิ้นสีเดียวกันรอบสะโพก แต่จูบของเธอนี้สิ...ทำไมเขารู้สึกว่ามันเร้าร้อนรัญจวนใจเหมือนเป็นความจริง ไม่ใช่ในความฝันริมฝีปากของเขายังร้อนวูบวาบรวมไปถึงร่างกายตื่นตัวอย่างห้ามไม่อยู่

เขาถ่ายหน้า ขำตัวเอง และกระโดดผลุงเข้าไปล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำ พอหายง่วงแล้วก็สวมกางเกงขาสั้น หยิบกระเป๋าใส่ตังค์แบบคาดเอวเดินออกจากห้องไปสำรวจโรงแรม ซื่อแซนดรีวิชกินเป็นอาหารที่ง่ายง่าย และคว้าน้ำแร่จากตู้เย็นเป็นเครื่องดื่มจากร้านค้าในโรงแรมซึ่งมีร้านอาหารให้แขกเลือกหลายแบบ ทั้งห้องอาหารสุดหรู ผับ รวมไปถึงร้านค้าบริการตัวเอง ยังมีร้านค้าเล็กๆ ขายของที่ระลึก ของใช้ส่วนตัว อาหารว่าง ร้านขายเสื้อผ้าสปา ทำเล็บและร้านเสริมสวย

มือแรกยังไม่อยากจ่ายเงินแพงนัก จึงเลือกร้านอาหารแบบบริการตัวเอง หยิบอาหารใส่ถาดแล้วเดินมาจ่ายเงินที่แคชเชียร์ จากนั้นก็ไปเลือกหาที่นั่ง โชคดีที่มีโต๊ะว่าง เขาจึงนั่งกินอย่างสบายอารมณ์ มองนักท่องเที่ยว

ไปรอบๆ เห็นมีแต่มาเที่ยวเป็นกลุ่มหรือมาทั้งครอบครัว คงมีแต่เขากระมัง
ที่มาเที่ยวตามลำพัง

ไม่ใช่เป็นเพราะเขาไม่มีเพื่อนร่วมเดินทาง มีหลายคนสนใจจะมาด้วย
แต่พอรู้ว่าเขาตั้งใจจะพักยาวถึงหนึ่งเดือน เพื่อนๆ ก็โบกมือลา บอกว่าอาจ
จะแวะมาร่วมเดินป่าสักอาทิตย์แทน เขาก็ไม่สนใจและวางแผนเดินทางตาม
ลำพัง ซึ่งบางครั้งก็อาจจะตั้งแคมป์กลางป่าในเส้นทางเดินเขาระยะทางไกล
สักสองสามคืนโดยไม่ต้องกังวลความรู้สึกของใคร ที่สำคัญ...เขารู้สึกว่าตน
รอคอยเวลานี้มานาน โดยไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมจะต้องมาเที่ยวที่นี่ให้
ได้ตั้งแต่เห็นภาพบนปฏิทินตั้งโต๊ะ

เขากินข้าวเสร็จเรียบร้อยก็ไม่อ้อยอิ่ง ด้วยเห็นว่านักท่องเที่ยวเริ่ม
หนาตาและกำลังมองหาที่นั่ง จึงลุกให้คนอื่นนั่งบ้าง ส่วนตัวเองก็เดินออก
ไปที่ลิบบีอีกครั้งเพื่อดูทัวร์ที่ทางโรงแรมจัดให้บริการ จะได้วางแผนการ
ท่องเที่ยวให้ลงตัว

เขาเลือกแผนพบโฆษณาที่น่าสนใจหลายอย่าง หลังจากสอบถามก็
ทราบว่ามีบริการขี่ม้า พายเรือ ตกปลา ส่วนเส้นทางเดินป่าก็มีบริการ
แผนที่ให้นักท่องเที่ยวพร้อมสรรพ หรือถ้าต้องการซื้อทัวร์ที่มีไกด์นำทาง
ส่วนทัวร์นอกสถานที่ก็มีบริการรถบัสข้ามเขาไปยังอุทยานทางฝั่งตะวันตก
ผ่านถนนเพียงสายเดียวในอุทยานก็คือถนนที่ชื่อว่า Going-to-the-Sun
บนภูเขามีสื่อเดียวกัน อันเป็นสันเขาทวีปอเมริกา

โดยปกติสันเขาทวีปแบ่งทวีปออกเป็นสองฝั่ง ทางซ้ายและขวา ทว่า
ยอดเขาแห่งนี้กลับมีสามด้าน จึงทำให้แม่น้ำที่ไหลจากภูเขาลงไปทางฝั่งซ้าย
ไหลลงสู่มหาสมุทรแปซิฟิก ทางด้านขวาไหลลงสู่มหาสมุทรแอตแลนติก
ส่วนแม่น้ำที่ไหลลงทางด้านเหนือจะไหลลงสู่แอ่งฮัดสันและลงสู่มหาสมุทร
อาร์กติกต่อไป

ชื่อดั้งเดิมของภูเขามาจากชนพื้นเมืองเผ่าแบล็กฟุตที่ตั้งชื่อว่า 'The-
Face-of-Sour-Spirit-Who-Went-Back-to-the-Sun-After-His-Work-

Was-Done' แปลได้ว่า 'ใบหน้าที่บูดบึ้งของจิตวิญญาณที่เดินทางกลับ พระอาทิตย์หลังเสร็จจล้นภารกิจ' ทั้งนี้เนื่องจากหิมะที่ปกคลุมบนยอดเขาที่มองจากทางตะวันตกมองคล้ายรูปใบหน้าที่คนนั่นเอง ซึ่งชาวพื้นเมืองเชื่อในเรื่องจิตวิญญาณที่มีภารกิจมาสอนพวกเขาให้รู้จักการล่าสัตว์และต่อสู้อพยพเสด็จงานก็เดินทางกลับ และฝากใบหน้าที่ไว้บนยอดเขาระหว่างทางกลับเป็นที่ระลึก ชาวแบล็กฟุตจึงตั้งชื่อให้ยอดเขาเพื่อเป็นการขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในความเชื่อของพวกเขา

ในอุทยานเกลเซียร์ประกอบด้วยเทือกเขาถึงสามเทือก กินเนื้อที่ทั้งในประเทศอเมริกาและแคนาดา มีภูเขามากกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบลูก ซึ่งรบบสนาที่ียวจะรับนักท่องเที่ยวตามโรงแรมต่างๆ ที่อยู่ในเขตอุทยาน จากนั้นก็จะขับรถขึ้นเขาไปตามถนนที่ได้ชื่อว่าเป็นถนนสายที่สร้างด้วยความยากลำบากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก เนื่องด้วยภูมิประเทศอันซับซ้อนทำให้ยากลำบากต่อการทำงานและมีระยะเวลาทำงานเพียงสั้นๆ ในแต่ละปีคือช่วงที่ไม่มีหิมะปกคลุม ถนนเริ่มต้นก่อสร้างตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๒๑ ซึ่งเริ่มสร้างพร้อมกันจากทั้งสองฝั่งของเทือกเขา จนกระทั่งมาถึงตรงจุดที่เป็นเขาสูงชัน ค.ศ. ๑๙๒๕ และเสร็จจล้นลงในฤดูร้อน ค.ศ. ๑๙๓๓

บนเส้นทางนั้นมีนักถ่ายภาพที่มีชื่อเสียงถ่ายภาพสวยๆ ไปขาย และทำปฏิทินมานักต่อนัก ดังนั้นใครก็ตามที่ได้มาเที่ยวจะต้องไม่พลาดไฮไลต์ของอุทยาน ซึ่งเขาก็ตั้งใจจะไปเที่ยววันจันทร์ นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยคนขับจะได้ให้เวลาแวะตามจุดชมวิวยสวยๆ ได้นาน ส่วนกิจกรรมอื่นค่อยวางแผนกันต่อไป

ชื่อตัวรถบัสเรียบบร้อย เขาก็คิดว่าแผนพับเพื่อกลับไปดูต่อที่ห้อง แต่ก่อนที่เขาจะเดินไปถึงลิฟต์ก็ผ่านเส้นทางห้องโถงไปยังห้องอาหารและขับบนผนังสีขาวครีมมีภาพมากมายแขวนเป็นระยะอย่างมีระเบียบ ได้ภาพมีคำบรรยายน่าสนใจ เขาอ่านที่ภาพแรก เป็นภาพไฟไหม้ป่าในปี ๑๙๓๖ พนักงานโรงแรมต่างช่วยกันป้องกันตัวอาคารอย่างกล้าหาญไม่ให้ไฟลามเลีย

มาถึง และสามารถป้องกันโรงแรมจากไฟไหม้มาได้สำเร็จ

ถัดมาเป็นภาพพนักงานโรงแรมในชุดยูนิฟอร์มต่างๆ นับตั้งแต่ชุดปัจจุบัน ย้อนไปจนถึงเริ่มก่อตั้ง และการแสดงที่พนักงานร่วมกันทั้งละครที่เขียนบทและนำเสนอเอง รวมทั้งร้องเพลงและเต้นรำ เพื่อให้ความบันเทิงแก่แขกที่มาพักเนื่องจากในอดีตแขกที่มาพักที่โรงแรมแห่งนี้เป็นเศรษฐีระดับประเทศที่พาครอบครัวมาพักผ่อนเป็นระยะเวลาหลายสัปดาห์ โรงแรมจึงมีการแสดงต่างๆ ให้แขกรับชมในแต่ละวัน ภายหลังจากผู้จัดการจ้างนักแสดงมืออาชีพแทน ธรรมเนียมปฏิบัติของโรงแรมก็เปลี่ยนแปลงไป

แต่ละภาพเล่าเรื่องราวน่าสนใจ นักแสดงมืออาชีพเล่นรวมกลุ่มกันถ่ายภาพ แต่ละคนมีใบหน้าสดใส ยิ้มกว้างให้กล้อง ทำทางมีความสุขที่ได้เป็นหน้าหนึ่งในประวัติศาสตร์ของโรงแรม

คริสตัสเดินอ่านไปเรื่อยๆ ไม่เร่งรีบ ด้วยไม่มีแผนการอะไรเป็นเรื่องเป็นราวในช่วงบ่าย เขาอาจจะออกไปพายเรือเล่นในช่วงแดดร่มลมตก จึงมีเวลาอีกนาน ภาพอีกกลุ่มบนผนังเป็นภาพที่โรงแรมเริ่มก่อสร้าง แรกเริ่มมีอาคารเพียงหลังเดียว และสองปีต่อมา อาคารหลังที่สองจึงแล้วเสร็จ ภาพแรกเห็นโรงเลื่อยไม้อยู่ไม่ไกลจากโรงแรม โหนต์ข้างใต้เขียนว่า ‘หลังจากอาคารหลังที่สองแล้วเสร็จ หัวหน้าอุทยานมีคำสั่งให้รื้อถอนโรงเลื่อย และเมื่อมาเยี่ยมโรงแรมด้วยตัวเองเห็นแล้วรู้สึกรำคาญตา ก็ออกคำสั่งใช้ไคนาไมต์ระเบิดจนราบคาบ’ ภาพถัดมาเป็นภาพโรงเลื่อยที่ถูกระเบิดราบเป็นหน้ากลอง เศษไม้กระจัดกระจายริมทะเลสาบและบนผิวน้ำ

ผ่านไปอีกกลุ่มก็เริ่มเป็นภาพของผู้ก่อตั้ง โรงแรมแห่งนี้สร้างขึ้นโดยบริษัทสร้างทางรถไฟ หลังจากสำรวจเส้นทางพบสถานที่แห่งนี้จึงตัดสินใจสร้างโรงแรมระดับห้าดาวขึ้น เพื่อดึงดูดเศรษฐีชาวอเมริกันให้ท่องเที่ยวภายในประเทศ ด้วยในสมัยนั้นเศรษฐีอเมริกันชอบเดินทางไปพักผ่อนที่ยุโรป เจ้าของบริษัทรถไฟจึงตัดสินใจสร้างอาคารให้เป็นสไตล์แอลไพน์แบบในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ให้เห็นว่าในสหรัฐอเมริกาก็มีสถานที่สวยงาม

ไม่ต่างไปจากยุโรป

ผู้ก่อตั้งที่ถือหุ้นในบริษัทรถไฟถ่ายรูปแบบเป็นรูปใหญ่ ถัดมาเป็นภาพครอบครัว แต่พอเดินต่อไปก็เห็นภาพหญิงสาวสองภาพติดติดจากภาพครอบครัว คิ้วของคริสตัลขมวดเข้าหากันทันที...หนึ่งในนั้นเขาเพิ่งเห็นเมื่อครู่ที่ผ่านมา หัวใจของเขาเต้นตึกตักกริบกัมมมองชื่อข้างใต้ทันที

อะมานดา โรส หลุยส์

และภาพข้างๆ แม้จะอยู่ในวัยเดียวกัน แต่ความสวยเทียบเท่าอีกคนไม่ได้ เธอมีชื่อว่า แอนนา มารี โจนส์

เขาหันมามองภาพอะมานดาอีกครั้ง และอ่านประวัติจึงทราบว่าภาพนี้ติดไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์สำหรับครอบครัวหลุยส์ ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทรถไฟ เนื่องด้วยหญิงสาวทั้งสองเสียชีวิตที่โรงแรมแห่งนี้ในวันที่ ๖ เดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๒๕

“วันเดียวกัน...” เขาพิมพ์ คิ้วขมวดเข้าหากันแน่นเข้า มองหญิงสาวในภาพที่ยิ้มหวาน เธออายุเพียงยี่สิบเอ็ดปีเท่านั้น โลกทั้งใบกำลังอยู่ในมือของเธอ น่าเสียดายยิ่งนักที่ต้องเสียชีวิตก่อนวัยอันควร

เขายกมือขึ้นแตะริมฝีปาก มันยังคงอบอุ่นจากจูบเมื่อครู่ หัวใจของเขากระตุกแปลกๆ ทั้งสงสารและเห็นใจ

“ผมเสียใจด้วยนะอะมานดา แอนนา” คริสตัลพิมพ์บอกร และถอนใจอีกครั้ง แล้วเขาก็รู้สึกถึงความเย็นแปลกๆ ตรงท้ายทอย เขาหันไปมองด้านหลังทันที เพราะสัญชาตญาณบอกว่ามีบางสิ่งอยู่ตรงนั้น

แต่ก็เห็นแค่หน้าต่างที่วิวที่ยืนดูภาพและเพิ่งเดินจากไป ไม่มีใครยืนอยู่ใกล้ๆ แม้แต่คนเดียว

คริสตัลยกมือลูบท้ายทอย ขนลุกอย่างควบคุมไม่ได้ เพิ่มเติมมากกว่านั้นก็คือ...เสียงสะท้อนให้แผ่วเบา ยิ่งทำให้เขาต้องเหลียวมองไปรอบตัว

เสียงเด็กที่ไหร้องไห้

เขาเห็นแต่รอยยิ้มและได้ยินแต่เสียงหัวเราะ ในลิบบีมีผู้คนมากมาย

แต่ไม่มีใครอยู่ในอาการโศกเศร้าแม้แต่คนเดียว แต่เสียงร้องให้ดังมาจากไหนกัน

บ้านา...เขาเตือนตัวเอง จะมีใครมาร้องให้ตรงนี้

คริสจู้เลิกสนใจความรู้สึกไร้สาระนั้น หันกลับไปดูภาพของอะมานดาอีกครั้ง แล้วถอนใจออกมาอีกเฮือกใหญ่

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหญิงสาวที่มีชีวิตอยู่เมื่อเกือบหนึ่งร้อยปีก่อนจะสวยถึงเพียงนี้ สวยจนทำให้เขาแทบลืมหายใจ ไม่ว่าจะเป็นคิ้วบางกันตามสมัยและเขียนด้วยดินสอสีเข้มกว่าสีผม ซึ่งภาพขาวดำทำให้เขาดูไม่ออกว่าผมที่แท้จริงเป็นน้ำตาลโทนไหน แต่ในความฝันทำให้เขาจำได้ว่ามันสีอ่อนคล้ายกับสีน้ำผึ้ง ริมฝีปากทาสีเข้มในภาพคงจะเป็นสีแดงสดอย่างที่จำได้

และเขาแอบเข้าข้างตัวเองว่าเธอกำลังยิ้มให้เขา เหมือนในความฝันที่เหมือนจริงจนน่าตกใจ...หากเธอมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน เขาคงไม่รังรองที่จะขอเบอร์โทรศัพท์ของเธอ

คริสจู้หัวเราะความคิดของตน เพราะรู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ จึงยกมือขึ้นโบกน้อยๆ

“สวัสดีนะครับเจ้าหญิง คุณคงจะได้เจอผมอีกหลายครั้งเพราะผมพักอยู่ที่นั่นทั้งเดือน” เขาออกกลัวเสียงหัวเราะ ก่อนจะเดินจากไป แต่ยังเหลือวกลับมามองภาพนั้นอีกครั้งก่อนจะเดินผ่านลิฟต์ไปที่ระเบียง ก็มดูเวลาที่ข้อมือ เห็นว่าเขาใช้เวลาอ่านเรื่องราวของรูปภาพบนผนังนานกว่าที่คิด จึงเปลี่ยนใจลงไปเดินเล่นริมทะเลสาบแทน

ฟ้าวันนี้สดใสสมกับเป็นฤดูร้อนกลางเทือกเขารอกก็ หุบเขาแห่งนี้ขึ้นชื่อว่ามีลมพัดแรงเป็นปกติ แม้แดดจะร้อน แต่ลมที่พัดตึงกายก็ทำให้อุณหภูมิความร้อนจากแสงแดดลดลง คริสจู้สูดอากาศสดชื่นเข้าไปเต็มปอด มองยอดเขาแหลมเป็นรูปทรงพีระมิดของยอดเขาทั้งห้าเรียงรายเป็นภาพวิวมุกกว้างรอบทะเลสาบ

กลางน้ำสีฟ้าสดใสมีเรือพายหลายลำลอยละล่อง ขึ้นชมทิวทัศน์

สวยงามของโรงแรม ทะเลสาบ และภูเขารอบตัว คริสต์เดินเลียบชายหาด ไปยังท่าเรือที่มีตู้บริการเช่าเรือ พนักงานชายหญิงช่วยรับนักท่องเที่ยวขึ้น จากเรือหลังจากครบเวลาและคอยช่วยนักท่องเที่ยวชุดใหม่ลงเรือ

คริสตัยังไม่อยากพายเรือตอนนี้อย่างไรก็ตาม แม้อากาศจะเย็นสบาย แต่หากนั่ง กลางแดดนานๆ ก็ร้อนไม่น้อย จึงเดินเลยตู้บริการเช่าเรือไปยังชายป่าไม่ห่าง จากลานจอดรถ เขาเห็นกระท่อมหลังหนึ่งปลูกอยู่ใกล้ต้นวิลโลว์ที่ใบกวัด แกว่งไปตามแรงลม ให้ความร่มรื่นทั่วบริเวณ หน้าบ้านจัดสวนสวยงาม ดอกไม้หลากหลายชนิดเรียงรายเป็นแนวมาตั้งแต่หน้าโรงแรม ผ่านหน้า กระท่อมไปจนถึงชายป่า และเลยไปจนถึงจุดที่ป้ายปักบอกเส้นทางเดินป่า และระยะทาง เขาตั้งใจจะเดินไปดูที่ป้าย แต่ระหว่างที่เดินผ่านหน้าบ้าน หลังเล็ก เขาก็เห็นชายชราคนหนึ่งกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่หน้าแปลงดอกไม้ พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มและทักทายโดยไม่ทันเห็นตัวด้วยซ้ำ

“สวัสดีครับ วันนี้อากาศดีเหมาะสำหรับเดินป่ามากนะครับ”

“อ้อ...” คริสต์จึงไปเลี้ยววินาที ก่อนจะตอบ “ครับ แต่ผมยังไม่คิด จะไปเดินป่าวันนี้ เพราะมันสายมากแล้ว”

ชายชราลูกึ้นยืน ผมบนศีรษะขาวโพลน เขาเดินเข้ามาใกล้โดยมี แปลงดอกไม้เป็นแนวรั้วเตี้ยๆ คั่นระหว่างทั้งสอง

“เส้นทางเดินป่ามีแบบระยะใกล้ไม่กี่ชั่วโมงไปจนถึงหลายวัน เส้นทาง เลียบทะเลสาบก็ใช้เวลาประมาณสี่ถึงห้าชั่วโมง” ชายชราแนะนำ “อ้อ ผมชื่อ รอยครับ เคยเป็นคนสวนของโรงแรมตั้งแต่โรงแรมเปิดได้ยี่สิบปี ถึงตอนนี้ ผมจะเกษียณแล้ว แต่ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามผมได้ เพราะผมเคยเดินป่าทุก เส้นทางในแถบนี้ เคยเป็นไกด์พาตกปลา ซี่ม้า และแคมป์มาหลายสิบปี ผมยินดีให้บริการครับ” เขาบอกด้วยความภาคภูมิใจ

คริสตัยิ้มกว้างเมื่อเห็นไมตรีของอดีตพนักงานโรงแรมที่หยิบยื่นให้ และเขาก็ยินดีรับ

“ผมชื่อคริสตั แต่เพื่อนๆ ชอบเรียกว่าคริส จะพักที่นี่หนึ่งเดือนครับ

เพิ่งมาถึงวันนี้เองก็เลยออกมาสำรวจรอบๆ ก่อน คิดว่าพรุ่งนี้จะเริ่มเดินป่า
เส้นทางใกล้ๆ แล้วค่อยไปไกลขึ้นครับ”

“ดีครับ นักท่องเที่ยวเพิ่งเดินทางมาถึงต้องค่อยๆ ปรับตัว อย่าเพิ่ง
รีบเลือกเส้นทางระยะไกล บางที่ร่างกายปรับตัวไม่ทัน ผมเห็นมาหลายคน
แล้วที่มันนอกมันใจว่าตัวเองไหว แต่สุดท้ายต้องเรียกพาราเมดิก^๑ไปช่วย”

“ครับ ผมก็กลัวเหมือนกัน” คริสต์หัวเราะ “ถึงจะไปเดินป่าบ่อยๆ แต่
ก็ไม่ค่อยได้เดินระยะไกลแบบข้ามวันข้ามคืน อีกร่างผมก็ทำงานในออฟฟิศ
เป็นส่วนใหญ่ เกรงว่าร่างกายอาจจะไม่พร้อม”

“ครับ...” รอยตอบ ทว่าสายตาของเขาที่มองคริสตูดูเปลี่ยนไป ตั้งแต่
เห็นชายหนุ่มหัวเราะ คิ้วลีลาวขมวดเข้าหากัน “คริส...”

“ครับ คริสตูดู” เขาพยักหน้า คิดว่ารอยถามชื่อเขาอีกครั้ง

“คุณเคยมาพักที่นี่มาก่อนหรือเปล่า ทำไมผมรู้สึกคุ้นหน้าคุณจัง”

“ผมเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรกครับ ผมอยากมานานมากแล้วตั้งแต่เห็น
รูป จึงรวบรวมวันหยุดสองปีเพื่อจะได้มาพักยาว”

“อืม...ผมอาจจะจำคนผิด เหมือนกับเคยเห็นคุณที่ไหนมาก่อน” รอย
ส่ายหน้าช้าๆ “แต่แก่แล้วยิ่งเลอะเลือน อีกร่างผมก็เจอนักท่องเที่ยวเยอะ
เหลือเกิน”

“ครับ”

“ว่าแต่คุณมาจากประเทศอะไรนะ”

“อ้อ ผมเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกันครับ แม่เป็นคนไทย ผมเกิดและ
โตที่อเมริกา แต่ผมดูคล้ายคนเอเชียมากกว่าตะวันตก”

“ขอโทษที่ถามนะครับ คือผมรู้สึกเหมือนเคยรู้จักคุณมาก่อน อาจจะ
เป็นพ่อ หรือปู่ของคุณ”

“อืม...ผมไม่แน่ใจ พ่อกับแม่ชอบพากันไปเที่ยวบ่อยๆ อาจจะเคยมา

^๑ Paramedic เจ้าหน้าที่ประจำรถพยาบาล หรือหน่วยปฐมพยาบาล ช่วยเหลือผู้ประสบภัย

เที่ยวที่นั่นก็ได้ครับ”

“ครับ” ชายชราพึมพำ คิดว่าตนเองจะเลอะเลือนมากกว่า จึงรีบบอก “ถ้าฉันเชิญคุณเดินเที่ยวตามสบายเถอะครับ ผู้จัดการโรงแรมคงไม่พอใจ ถ้ารู้ว่าผมรบกวนแขก”

“ไม่ได้รับกวนเลยครับ ผมยินดีที่ได้รู้จักคุณรอย และยังอดคิดไม่ได้ว่าโรงแรมมีสวัสดิการให้พนักงานดีมากนะครับ คุณลุงยังได้พักที่นี้ถึงจะเกษียณไปแล้วก็ตาม”

“ก็ส่วนหนึ่งครับ แต่จริงๆ แล้วเขตนี้เป็นส่วนของพนักงาน ตรงโน้นเขาสร้างหอพักขึ้นใหม่ให้แทนเมื่อก่อนที่เคยพักอยู่ที่ชั้นล่างของโรงแรม ตอนหลังก็ปรับปรุงเพื่อเป็นห้องพักแขก และพนักงานก็จะได้มีที่พักเป็นสัดส่วน แต่บ้านหลังนี้พ่อของผมที่เป็นคนสวนของโรงแรมเป็นเจ้าของและพักอยู่ที่นั่นตาย ผมที่ทำงานต่อมาก็เลยได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อ ตอนนั้นลูกชายของผมที่เป็นหัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยก็มาพักด้วยเวลามาทำงาน ส่วนวันหยุดก็กลับไปหาครอบครัวในเมืองใกล้สถานีรถไฟอีสต์เกต นั่นแหละครับเพราะลูกต้องไปโรงเรียน และเป็นเพราะครอบครัวของเราทำงานที่นี้มาหลายรุ่น เจ้าของโรงแรมก็เลยอนุญาตให้อยู่บ้านหลังนี้จนกว่าผมจะตายแล้วก็คงจะรู้”

“เจ้าของโรงแรมยังเป็นบริษัทรถไฟอยู่หรือเปล่าครับ” เขาสงสัย

“บริษัทเกรทเนอร์ยังถือหุ้นใหญ่อยู่ครับ” รอยตอบ

พอคริสตี้ได้ยินชื่อบริษัท เขาก็นึกขึ้นได้ทันที

“คุณลุงทำงานที่นี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“ผมทำงานตั้งแต่อายุสิบแปด ตอนนั้นก็ปี ๑๙๓๕ ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองสักสามสี่ปี ผมจำได้แม่นเพราะโรงแรมปิดไปสองปีระหว่างนั้น”

“ถ้าฉันตอนที่มิสหลุยส์กับมิสโจนส์เสียชีวิต คุณลุงยังไม่ได้ทำงานที่นี้สินะครับ” เขาพึมพำ รู้สึกผิดหวังที่คิดว่าจะได้ทราบเรื่องราวของหญิงสาวทั้งสองจากคนเก่าแก่ของโรงแรม

“อ้อ ตอนนั้นพ่อของผมทำงานอยู่ครับ ผมยังเด็ก แต่ก็พอจะรู้ว่าเกิดเหตุฆาตกรรม”

“ฆาตกรรมหรือครับ”

“ครับ ฆาตกรรม ทางโรงแรมไม่ยากให้ใครพูดถึงเพราะจะทำให้โรงแรมเสียหาย แต่ตอนนั้นข่าวก็ลงกันโครมๆ ถ้าสนใจ คุณก็ค้นจากอินเทอร์เน็ตหรือห้องสมุดได้”

“เรื่องมันเป็นยังไงหรือครับ” เขาซักทันที

“คือมีคนบุกเข้าห้องของมิสหลุยส์และฆ่าเธอกับพี่สาว มิสโจนส์นะครับ พวกเขาตามล่าตัวฆาตกรทั้งคืน แทบจะพลิกป่าตามล่า แต่ก็ไม่เจอแม้แต่ศพ”

“แล้วพวกเขารู้ไหมครับว่าเป็นใคร”

รอยมองคนถามอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้าช้าๆ

“เขาเป็นเพื่อนกับพ่อของผมเอง แต่พ่อของผมไม่เชื่อว่าเป็นฝีมือของเขา เขาเคยมาพักที่นี้กับเราบ่อยๆ ทุกครั้งที่ติดตามมิสเตอร์มัวร์มาที่นี้”

“เขาเป็นใครหรือครับ”

“ผมจำได้ว่าเขาเป็นผู้ช่วยวิศวกรที่ทำงานให้บริษัทที่ทำถนน Going-to-the-Sun นะครับ พ่อของคุณอะมานดาพักอยู่ที่นี้เพราะว่าผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัทรถไฟและบริษัททำถนนเป็นแขกกิตติมศักดิ์พาครอบครัวมาพักผ่อนตลอดฤดูร้อนในปีนั้น พ่อเล่าว่าผู้ชายคนนั้นเป็นผู้ช่วยหัวหน้าวิศวกรมาทำงานกับเจ้านาย และชอบพอกับมิสหลุยส์ แต่มิสหลุยส์ก็มีคู่หม้ายอยู่แล้ว ใครๆ ก็พูดว่าหากเธอไม่เสียชีวิตไปเสียก่อน ทั้งสองอาจจะได้แต่งงานกัน”

“น่าเสียดายนะครับ ที่พวกเขาต้องมาเสียชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย”

“ครับ ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน ผมว่าถ้าคุณอยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโรงแรม ผมมีเรื่องเล่าเยาะเย้ย และถ้าคุณมีเวลาว่างก็เชิญมาดื่มน้ำชากับผมได้นะครับ ผมว่าง ช่วงบ่ายๆ นอกจากปลุกดอกไม้ ตัดดอกไม้ไปปัก

แจกันในห้องอาหารกับแตงลือบบีแล้ว ผมก็ไม่ได้ทำอะไร ได้คุยบ้าง อัล-ไซเมอร์จะได้ไม่ถามหาค่ะครับ” ชายชราบอกกลัวเสียงหัวเราะ

“ได้ครับคุณลุง ถ้าวันนี้ผมขอตัวไปเดินดูเส้นทางแถวนี้ก่อนนะ ครับ แล้วจะไปพายเรือออกกำลังกายสักหน่อย”

“ได้ครับ แต่ถ้าจะตกปลาไปกับผมได้ ผมชอบออกไปตอนเช้าๆ เพื่อคุณสนใจ”

“จริงหรือครับ” คริสต์ตื่นเต้น

“ครับ ผมไปตกปลาบ่อยๆ ปกติก็ไปคนเดียว ลูกไม่ค่อยว่างหรอก ครับ ถ้ามีเพื่อนไปด้วยก็เยี่ยมเลย”

“ดีครับ แล้วคุณลุงจะไปเมื่อไหร่หรือครับ”

“ผมดูท้องฟ้าแล้วคิดว่าอากาศคงดีแบบนี้ไปอีกสองสามวัน ตกปลา มันก็ต้องดูอากาศด้วย คิดว่าพรุ่งนี้คงจะเป็นวันที่ดี”

“ได้ครับ ฉันผมจะเปลี่ยนแพลนมาตกปลาก่อน ว่าแต่คุณลุงจะออก เรือกี่โมงครับ”

“สักแปดโมงเป็นไง เข้ากินไปไหมคุณ”

“ไม่เข้าครับ ผมตื่นเช้าประจำ ไม่มีปัญหาเลยครับ ผมจะรีบกินข้าว แล้วมาเจอลุงที่นี่ตอนแปดโมงนะครับ”

“ได้ครับ ถ้าวันพรุ่งนี้ พายเรือให้สนุกนะครับ”

รอยโบกมือ แล้วเดินกลับไปยังแปลงดอกไม้ที่ทำค้างไว้ คริสต์จึง ออกเดินต่อไปจนถึงป้ายบอกเส้นทางเดินป่า แล้วจึงเดินย้อนกลับมาเข้าเรือ

อารมณ์ของเขาสดใสจากการได้พักผ่อนท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงาม และแสนสงบสุข เขาเลือกกินอาหารเย็นที่ห้องอาหารของโรงแรม แม้จะแพง แต่อาหารก็อร่อยถูกใจ พร้อมอดอ้างว่าใช้ผักที่ปลูกจากแปลงออร์แกนิก เพื่อสนับสนุนสินค้าจากชาวบ้านในย่านนี้ และนำมาเป็นส่วนประกอบปรุงอาหารได้อย่างยอดเยี่ยม

คริสต์กลับขึ้นห้องอีกครั้งในตอนหัวค่ำ หลังจากไปเดินย่อยอาหารที่

ริมทะเลสาบ ฟ้ายิ่งสว่างเพราะเป็นกลางฤดูร้อน จึงเดินออกไปนอกกระเบื้อง
ที่ใช้ร่วมกับห้องพักที่อยู่ติดกัน แต่มีราวไม้ขวางไว้ ความสูงเพียงแค่ระดับ
เดียวกันกับราวระเบียงคือประมาณเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร บนระเบียงมีเก้าอี้
ชุดสำหรับนั่งพักผ่อน เขานอนอ่านหนังสือที่หยิบติดมือมาด้วย ชมวิวไป
พร้อมกัน ระหว่างอ่านไปก็รู้สึกง่วงงุน...

เสียงฮัมเพลงแผ่วเบาทำให้เขาตาปรือลึมตาแทบไม่ไหว...และหลับไป
โดยไม่รู้ตัว

๒

“คุณ...”

คริสซี่มองเห็นวิวภูเขาติดทะเลสาบคันทา เขากำลังเดินท่อมๆ ไประหว่างต้นสนห่างจากโรงแรมไปไกล ปากก็ร้องเรียก “คุณ...ผมมาแล้ว”

ร่างบางโผล่ออกมาจากเบื้องหลังต้นไม้ใหญ่ แล้วกระโดดเข้ากอดเอาเขาจนสองร่างล้มลงไปด้วยกัน

“คุณมาแล้ว”

“โธ่...” เขาครางอย่างไม่จริงจังกนัก ออกจะขำท่าทางแก่นๆ ของหญิงสาวมากกว่า ก่อนจะพลิกตัวขึ้นแล้วดึงเธอลุก แลเห็นสายตาของหญิงสาวอีกคนที่ยืนอยู่ข้างต้นไม้กำลังมองพวกเขาอยู่ เขาเกรงใจสายตาคู่นั้นจึงรีบก้าวถอยหลัง แต่คนตรงหน้ายังตามเข้ามากอด

“คิดถึงคุณจัง”

“ผมก็คิดถึงคุณเหลือเกิน” เขากอดเธอแนบอก “คิดถึงคุณทุกลมหายใจ”

“กลับมาคราวนี้แล้ว ไม่กลับไปไม่ได้หรือคะ”

“คุณฟิลลิปอยากให้เราช่วยงานทางโน้น มีปัญหาหลายอย่างที่ต้องแก้ไขครับ”

“แล้วอาทิตย์หน้าคุณจะได้กลับมาอีกไหมคะ” เธอถาม ตาโตด้วยความคาดหวัง

“ถ้าคุณฟิลลิปเรียก ผมก็คงได้ตามมาครับ”

“ฉันอยากให้คุณมาทำงานที่นี้มากกว่า เราจะได้เจอกันทุกวัน แทนที่จะนั่งวันรอคอยแบบนี้ ฉันไม่มั่นใจเลย” เธอถอนใจเฮือกใหญ่ “ฉันมีเรื่องอยากคุยกับคุณเยอะแยะเลย ถ้าฉันพรุ่งนี้เราไปเจอกันที่น้ำตกดีไหม ฉันจะขอพี่แอนนาช่วยหาลอกโอเวนไปที่อื่น”

“ได้ครับ กินอาหารเช้าเสร็จผมจะรีบไปรอคุณที่นั่น”

“ค่ะ” เธอยิ้มรับก่อนจะหันไปด้านหลัง เห็นหญิงสาวอีกคนหยุดเดินนานแล้ว เพื่อปล่อยให้หนุ่มสาวพูดคุยกันตามลำพัง

หญิงสาวข้างตัวจับมือของเขาแล้วพาเดินห่างออกไปอีก ก่อนจะดึงเขาหลบหลังต้นสนต้นใหญ่แล้วดึงเขาเข้าไปกอด

คริสซี่ยิ้มก่อนจะก้มลงจูบเธอด้วยความคิดถึง วงแขนเล็กโอบรอบลำคอและจูบตอบเขาด้วยความคิดถึงทัดเทียมกัน พอเขาถอนจูบ เธอก็แตงนิ้วลงบนริมฝีปากของเขา ดวงตาสีฟ้ามองเขาด้วยความเสน่หา แล้วเสียงกระซิบก็ดังขึ้น

“อะมานดา...ใกล้เวลาอาหารเย็นแล้ว เราต้องรีบกลับ อย่าลืมนะว่าคืนนี้คุณพ่อมีแขกร่วมโต๊ะ”

ทั้งคู่นั่งไปตามเสียง หญิงในอ้อมกอดของเขาตาโต และหันมาบอก

“ฉันต้องรีบไปแล้ว พรุ่งนี้เช้าเจอกันนะคะ”

“ครับ” เขายิ้ม มองไปหน้าสดใสด้วยสายตาเปี่ยมรักก่อนที่เธอจะเขย่งตัวขึ้นหอมแก้มของเขา แล้วหมุนตัววิ่งไปตามเสียงเรียก โบกมือและส่งยิ้มให้เขาไปพร้อมกัน

เขามองตามร่างสองสาวที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งกลับไปโรงแรม ก่อนจะถอน

หายใจออกมาเฮือกใหญ่ ออกเดินตามหลังทั้งสองไปห่างๆ เพื่อไม่ให้ใครพิด
ลั้งเกต แล้วแยกเดินไปยังกระท่อมของโรเบิร์ตหลังจากเห็นสองสาวเดิน
เข้าไปในเขตโรงแรมเรียบร้อย

คริสตัลถอนหายใจยาวเหยียด...เสียงฝีเท้าทำให้เขาตื่นจากความฝัน
ลึมตาขึ้นก็เห็นประตูระเบียงห้องติดกันเปิดออก และเด็กสองคนวิ่งออกมา
เขาลุกขึ้นนั่ง เห็นนิยายตกอยู่บนพื้นก็หยิบขึ้นมาอย่างเหม่อลอย

เด็กน้อยโบกมือทักทาย เขายิ้มและส่งยิ้มเลยไปถึงมารดาของเด็กทั้งสอง
สองที่ตามมาออกมา ก่อนจะเดินกลับเข้าห้องที่มีความเป็นส่วนตัวมากกว่า

ระหว่างอาบน้ำ สมองก็ทบทวนความฝันเมื่อครู่ ทำไมเขาถึงจับ
ผู้หญิงในภาพอย่างสนิทสนมราวกับเป็นคนรักกัน และผู้หญิงอีกคน...
แอนนา...เขาจำไม่ผิดแน่

เขาเปิดน้ำเย็นล้างหน้า...ท่าทางจะดูภาพและอ่านประวัติความเป็นมา
ของโรงแรมมากเกินไปถึงเก็บเอามาฝันเป็นตุเป็นตะ พอกลับมานอนบน
เตียง เขาก็ตาสว่างเกินกว่าจะหลับลง จึงเปิดคอมพิวเตอร์เขียนอีเมลถึงบิดา
และมารดา บอกเล่าว่าถึงที่พักเรียบร้อยดี และชอบบรรยากาศกับทิวทัศน์
ของที่นี่มาก ก่อนจะส่งรูปที่ถ่ายตัวเองในตอนบ่ายแนบไปกับอีเมล จากนั้น
ก็อ่านนิยายต่ออีกพักใหญ่ พอเห็นเวลาก็ตกใจ รีบปิดไฟเข้านอน เพราะมี
นัดกับบรอยตอนเช้าตรู่ แถมเขาจะต้องเผื่อเวลาสำหรับซื้ออาหารเช้าและกลาง
วันอีกด้วย

เขาหลับไปในเวลาไม่นาน แม้จะคิดถึงหญิงสาวคนสวยที่จับเขาใน
ความฝัน แต่ก็ยังเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนจะเคลิ้มหลับไปขณะริมฝีปากยัง
คลี่ยิ้มบาง

คริส...คริส...

คริสตัลหายใจเข้าลึก...ไม่ชอบใจที่การหลับลึกก็ถูกรบกวน

ฮือๆๆ คริส...ช่วยฉันด้วย...

ใครเรียก...จะให้ช่วยอะไร

คริสจู่อยู่ในอาการกึ่งหลับกึ่งตื่น เขารู้สึกคล้ายกับยืนอยู่กลางห้องตรงหน้าของเขามีเงาตะคุ่มที่หนึ่งหันหลังและกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น ไหล่บางลั่นสะท้าน

‘คุณเรียกผมใช่ไหม’ เขาถาม แต่เสียงนั้นสะท้อนราวกับอยู่ในหูเขา

‘ช่วยฉันด้วย...ฮือๆๆ’

‘คุณจะให้ผมช่วยอะไร’ เขาถาม

‘ทราบหมดเสียแล้ว...ได้โปรด...ช่วยฉันด้วย’

‘คุณเป็นใคร’ เขาก้าวเข้าไปหา เงาดำบนเตียงหายวับ เขาหมุนไปรอบกาย ได้ยินเสียงจากมุมห้อง และเห็นเงาจากตรงนั้น ‘คุณเป็นใคร จะให้ผมช่วยได้ยังไง’

‘ช่วยด้วย...ฆาตกร...ฆาตกร...’

เสียงประโยคสุดท้ายโหยหวนและเล็กแหลมจนคริสจู่สะดุ้งเฮือก เขาลุกขึ้นนั่งกลางเตียง รีบเปิดไฟตรงหัวเตียงและมองไปตรงมุมห้องที่มีเงาดำเคยอยู่ตรงนั้นแต่ก็ไม่เห็นใคร นอกจากเงาตะคุ่มจากโคมไฟที่ตั้งอยู่ติดกับเก้าอี้พักผ่อนและแสงไฟที่ส่องไม่ถึง

เขายกมือลูบหน้าแล้วพบว่าไม่มีเหงื่อชุดขึ้นเต็ม ไม่ใช่แค่บนหน้า แม้แต่เลื้อยนอนก็ยังขึ้นเหงื่อ เขาถอดเสื้อโยนทิ้งข้างเตียงและทิ้งตัวลงนอนอีกครั้ง

เขาไม่ใช่คนกลัวผี และไม่เคยพบเหตุการณ์ประหลาดใดๆ มาก่อนในชีวิต แม้จะได้ฟังเรื่องเล่าชวนขนหัวลุกมานักต่อนัก แต่ก็ไม่เคยเจอกับตัว คิดเสมอว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ วิญญาณก็เป็นเพียงพลังงานของคนตายที่ยังคงอยู่หลังร่างกายเนาเปื่อย แค่พลังงานนั้นคงยังวนเวียนอยู่ที่นี้

เกือบสามนาฬิกา คริสจู่เอื้อมมือไปปิดไฟหัวเตียงอีกครั้งแล้วเอนตัวลงนอน แต่ทันทีที่เขาเคลิ้มหลับ เสียงร้องไห้คร่ำครวญก็ดังขึ้นอีกครั้ง

‘ฆาตกร...ไอ้ฆาตกร...คนสารเลว...’

พอลืมตา เสียงก็เงียบไป คริษฐ์ถอนใจเฮือก ก่อนจะลุกเปิดไฟ และเดินไปเปิดประตูระเบียงให้อากาศเย็นจากด้านนอกเข้าไปในห้อง เขารูดม่านเปิดให้เห็นทิวทัศน์ภายนอก

แสงจันทร์สว่างส่องสะท้อนผืนน้ำและภูเขา เขา นั่งบนเตียงเหม่อมองเงาตะกุ่มของภูเขาที่ด้านนอกอยู่หลายนาที...ก่อนจะทิ้งตัวลงนอน สงสัยเหลือเกินว่าถ้าไม่หลับจะได้ยินเสียงร้องให้อีกหรือไม่

เงียบ...ทุกอย่างเงียบสงบ ได้ยินแต่เสียงแมลงจากด้านนอก...นอนฟังเสียงของมันเพลินจนหลับไปอีกครึ่ง คราวนี้เขาอนหลับลึกจนถึงเช้าและไม่ได้ยินเสียงร้องให้อีกเลย

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น คริษฐ์ลุกพรวดพราด จำได้ว่าต้องรีบไปพบชายชราตามนัดจึงวิ่งเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัวและแต่งตัวในเวลาอันรวดเร็ว เขาวิ่งลงไปซื้อแซนด์วิช หลังจากเติมน้ำลงในขวดพลาสติกสำหรับเดินป่าเสียยติตช่องข้างเป้แล้วก็เดินกึ่งวิ่งไปที่บ้านของรอย ก็เห็นชายชรายืนรออยู่

“อรุณสวัสดิ์ครับ” รอยทัก

“อรุณสวัสดิ์ครับ หวังว่าผมคงยังไม่สาย” เขากะพืดกระหอบพลางมองนาฬิกาข้อมือ เหลือเวลาอีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลานัด

“ไม่ต้องรีบหรอกครับ ไปกันเองสบายๆ” รอยบอกยิ้มๆ ก่อนจะหยิบข้าวของที่วางไว้ข้างตัว แล้วออกเดิน “เรื่องจุดด้านหลังครับ เราจะไม่ลงที่ท่าของโรงแรม แต่ไปลงที่ท่าเรือสาธารณะของชาวบ้านและนักท่องเที่ยวที่ไม่ได้พักที่โรงแรมครับ”

“อ้อ ครับๆ” เขารีบช่วยชายชราหิ้วถังและอุปกรณ์ตกปลา

รอยพิมพ์ขอบคุณแล้วทั้งสองก็เดินไปตามเส้นทาง ผ่านแยกที่มีป้ายติดบอกเส้นทางเดินป่า เดินเลยไปอีกนิดก็มองเห็นป่าสนคันทา

“ท่าเรืออยู่อีกไกลไหมครับ”

“เลยป่าสนนี้ไปอีกนิดก็จะเจอเส้นทางที่ขับรถเข้ามาได้ ให้นักท่องเที่ยว

เอาเรือมาลงที่ท่าสาธารณะครับ”

“ครับ” เขาพึมพำและมองไปรอบตัว คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน... ต้นไม้ตรงโน้นที่เขาจับกับหญิงสาวในฝัน ไม่คิดเลยว่ามันจะมีอยู่จริง

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ชายชราหันกลับมาถามเมื่อเห็นชายหนุ่มชะลอลงฝีเท้า และมองไปที่ต้นสนต้นใหญ่

“เปล่าครับ พอตีผมกำลังคิดว่าเหมือนเคยเห็นต้นสนต้นนั้นมาก่อน”

“อ้าว ผมนึกว่าคุณเพิ่งมาเที่ยวครั้งแรกเสียอีก ป่าสนซีดาร์ที่นี่เป็นป่าที่มีอายุเกือบแปดร้อยปีแล้วกระมัง อุทยานจึงไม่ยอมให้ตัดถนนผ่าน และต้นนั้นเป็นต้นที่ใหญ่ที่สุด”

“ผมเหมือนกับเคยเห็นมันในความฝันครับ”

“ขนาดนั้นเชียวหรือครับ” รอยหัวเราะชอบใจ ทำให้คริสจู้หวั่นระเริงตาม

“ขนาดนั้นเชียวละครับ ไม่อยากบอกเลยว่าตั้งแต่มาถึงที่นี่ ผมฝันมากกว่าที่เคยฝันมาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาเสียอีก”

รอยสายหัวและยังหัวเราะชอบใจ

คริสจู้ลี้มต้นไม้ใหญ่ขึ้นไปเมื่อเดินเกือบจะทะลุป่าไปถึงท่าเรือ แล้วสนใจสิ่งอื่นแทน ชายชราผูกเรือไว้ที่ท่า เป็นเรือไม้ขนาดนั่งได้สามถึงสี่คน รอยบอกให้เขานั่งตรงหัวเรือ ขณะที่เจ้าตัวนั่งตรงท้ายเรือ แล้วพายออกไปจากท่า

ลักพักทั้งสองจึงลอยนิ่งอยู่กลางทะเลสาบ ช่วงเวลาเช้าหมอกบางยังอ้อยอิ่งเหนือผิวน้ำ พอมองไปที่โรงแรมก็เห็นหมอกบดบังอาคารไปเกือบครึ่ง ภาพนั้นคล้ายกับสะท้อนให้คริสจู้ลี้มผัสได้ถึงปริศนาที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลัง

“คุณลุงพอจะจำรายละเอียดคดีฆาตกรรมแอนนาบับอะมานดาได้หรือเปล่าครับ” เขาตัดสินใจถามขึ้นหลังจากทั้งสองหย่อนเบ็ดลงในน้ำแล้ว รอเวลาปลากินเหยื่อ

“จำได้สิครับ เพราะผมต้องคอยเล่าให้นักท่องเที่ยวฟังมาหลายปี และผมก็เล่าให้คุณฟังเมื่อวาน”

“ครับ ผมอยากทราบรายละเอียดเพิ่มเติมอีกหน่อย หวังว่าคุณลุง คงจะไม่รังเกียจ”

“ไม่เลย คุณอยากรู้เรื่องอะไรละ ถ้าตอบได้ผมก็ยินดี”

“ก็เรื่องราวของทั้งคู่ที่คุณลุงทราบนะครับ อย่างเรื่องส่วนตัว ความ เป็นมาของครอบครัวอะไรทำนองนั้น”

“ได้สิ...ผมมีเวลาทั้งวัน” รอยหัวเราะ ยินดีที่ได้คุย หลังเกษียณก็มี โอกาสได้มีวันหยุดเต็มๆ “เรื่องครอบครัวหุลย์ ผมจำได้ดี หัวหน้าครอบครัว คือมิสเตอร์อเล็กซ์ หุลย์ เป็นเศรษฐีจากซีแอตเทิล เป็นพ่อของอะมานดา และแอนโทนี ขณะที่แอนนาเป็นลูกติดของจูเลียกับสามีเก่า แต่มิสเตอร์ อเล็กซ์ก็รักเหมือนลูกในไส้

“ตอนนั้นแอนนาหมั้นหมายอยู่กับนายธนาคารอายุมากกว่าเธอหลาย ปี และตามมาเที่ยวพักผ่อนด้วย อเล็กซ์จองห้องพักให้แก่ครอบครัวและ พนักงานตลอดฤดูร้อนจริงๆ พวกเขาที่มาหลายครั้งแล้ว แต่ปีนั้นบริษัทของ อเล็กซ์เริ่มต้นก่อสร้างถนน จึงเช่าห้องตลอดฤดูร้อนเพื่อจะได้ทำงานไป ด้วย ส่วนแอนนาและอะมานดาก็โตเป็นสาวเต็มตัว คนหนึ่งเพิ่งเรียนจบ มหาวิทยาลัย สวยและเก่ง ใครเห็นก็หลงรัก พี่สาวเป็นคนเงียบๆ นานๆ ถึง จะได้ยินเธอพูดเสียที ส่วนแอนโทนีตอนนั้นอายุใกล้เคียงกับผม เรามักจะ ออกไปเล่นด้วยกันบ่อยๆ”

“ครับ แล้วเมื่อวานคุณบอกคล้ายคล้ายคลาว่าอะมานดาก็มี คู่หมั้นคู่หมายเหมือนกัน”

“ตอนนั้นการหมั้นยังไม่ประกาศออกมา แต่ใครๆ ก็พูดเป็นเสียง เดียวกันว่าทั้งสองเหมาะสมกันมาก และวางแผนว่าจะแต่งงานกัน เพราะ ไอเวน มัวร์ วิศวกรของบริษัทเป็นทายาทของตระกูลเก่าแก่จากอังกฤษ พ่อเป็นเชื้อพระวงศ์ หน้าที่การงานก็ดี เป็นมือขวาของฟิลลิปผู้ควบคุม การก่อสร้างถนน เขามาที่โรงแรมแทบทุกอาทิตย์เพื่อประชุมงานกับมิสเตอร์ อเล็กซ์ แต่อะมานดากลับมาตายเสียก่อน”

“หลังจากนั้นล่ะครับ คุณลุงทราบข่าวพวกเขาอีกหรือเปล่า หมายถึง
ครอบครัวหลุยส์หรือแม่แต่คู่หมั้นของทั้งสอง”

“ครอบครัวหลุยส์ไม่กลับมาที่นี่อีกเลย ถึงครอบครัวจะถือหุ่นอยู่
ก็ตาม ภายหลังแอนโทนีพาครอบครัวมาเที่ยวบ้าง แต่หลังสงครามโลกครั้งที่
สอง เศรษฐกิจอเมริกันก็ไม่ได้ฟูฟ่าเหมือนก่อนหน้าแล้ว ไม่มีงานปาร์ตีทุกคืน
ไม่จองโรงแรมทั้งชั้นสำหรับเพื่อนและญาติอีก ทุกอย่างเปลี่ยนไปตามสภาพ
เศรษฐกิจ”

คริสจู้ธอนใจ เสียงร้องไห้เมื่อคืนทำให้เขาสลึมไม่ได้ง่าย ๆ เพราะมัน
เป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาอนหลับๆ ตื่นๆ เกือบตลอดทั้งคืน แล้วเขาก็พิมพ์
“ปกติผมไม่ใช่คนเชื่อเรื่องวิญญาณ...”

คำพูดนั้นทำให้รอยเงยหน้าขึ้นสบตาเขาทันที

“คุณเจออะไรอย่างนั้นรี”

“อ้อ...แค่รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงร้องไห้ล่ะครับ พอตื่นก็เงยไป”

“คุณพักอยู่ที่ห้องหมายเลขอะไร”

“ห้อง ๔๐๔ ครับ”

รอยนิ่งงัน...หลายวินาทีกว่าเขาจะถามขึ้นอีกครั้ง

“แล้วเมื่อคืนคุณนอนได้หรือเปล่า”

“ก็มาหลับได้นานขึ้นตอนใกล้สว่างครับ ก่อนหน้าก็ฝันแปลกๆ แล้ว
ก็ได้ยินเสียงร้องไห้”

“แล้วคุณไม่กลัวรี”

“อืม...ก็ไม่ค่อยชอบครับ มันทำให้ผมพักผ่อนไม่เต็มที่ แต่ผมก็
ไม่เห็นอะไรนอกจากได้ยินเสียง บางทีผมอาจจะหูผาดก็ได้ครับ หรือว่าเป็น
แค่เสียงในความฝัน พอตื่นก็หายไป คุณลุงกำลังจะบอกผมว่ามีผีที่โรงแรม
อย่างนั้นหรือครับ”

รอยหัวเราะ เสียงนั้นไม่ฟังขบขันเหมือนก่อนหน้า

“ผมตอบไม่ได้หรอก เพราะไม่เคยเจอเหมือนกัน ได้ยินแต่แขกเล่า

ให้ฟัง ส่วนใหญ่ก็เป็นเสียงร้องไห้แหละคุณ แต่หนักหน่อย บางคนก็เห็น
วิญญาณ”

“ของใครหรือครับ”

“เขาบอกว่า เป็นวิญญาณของอะมานดา เพราะห้องนั้นเป็นห้องพักของ
เธอ”

“ห้อง ๔๐๔?”

“ครับ”

คริสจู้สต์ลมหายใจเข้าลึก รอยจึงบอก

“ผมไม่คิดว่าจะมีห้องว่างเหลือตลอดทั้งซัมเมอร์...คุณอาจจะขอย้าย
ไม่ได้”

“ผมเช่าห้องนี้ในราคาที่ถูกมาก เพราะมีเงื่อนไขห้ามย้ายและห้ามคืน
เงิน ถ้าย้ายออก เงินที่ผมจ่ายไปก็ถูกยึด”

“คุณกลัวหรือเปล่าล่ะครับ”

“อืม...ผมเชื่อว่าวิญญาณเป็นเพียงพลังงาน” เขาส่ายหน้าช้าๆ “แต่ทำ
อะไรเราไม่ได้ ถ้าบอกให้แม่ฟัง แม่จะต้องบอกว่าวิญญาณมาขอส่วนบุญ
ตามความเชื่อของคนไทยในทางศาสนาพุทธ”

“บางทีสาเหตุที่เธอยังอยู่ตรงนั้นก็เพราะคนร้ายยังไม่ได้รับโทษ จิตที่
อาฆาตแค้นก็ยังคงวนเวียนอยู่ที่นั่น”

“ผมเคยได้ยินเรื่องเล่าแบบนี้มาเยอะครับ” เขาหัวเราะเบาๆ “แต่ก็
ไม่เคยเจอกับตัวเอง คิดว่าตัวเองเป็นคนจิตแข็งมาตลอด”

“มีแขกหลายคนที่ทนไม่ได้ขอคืนห้อง ขอเงินคืนและโวยวายเยอะ
ครับ ผู้จัดการถึงต้องใช้วิธีนี้”

“ก็มีเหตุผลครับ”

“แล้วคุณคิดว่าจะพักอยู่ที่ห้องนั้นต่อไหวไหม” รอยหัวง

“น่าจะไม่มีปัญหาครับ อาจจะบอกเธอดีๆ ว่าป่านนี้คนร้ายคงจะตาย
ไปแล้ว เหตุการณ์มันผ่านไปตั้งเจ็ดสิบห้าปี เธอก็ควรจะไปเกิดได้แล้ว

เพราะแม่ของผมเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด”

รอยหัวเราะเสียงดัง

“คุณเชื่อไหมว่าเมื่อหลายสิบปีก่อนมีผู้จัดการโรงแรมคนหนึ่ง พาบาทหลวงไปพักที่ห้องนั้นเพื่อให้ช่วยขับไล่วิญญาณ ยังไม่ถึงเช้า บาทหลวงก็วิ่งหนีออกมาจากห้องแล้วขับรถออกจากโรงแรมไปเลย แต่ไม่เคยเล่าว่าเจออะไร”

“ไม่น่าเชื่อเลย อะมานดาเป็นคนสวยน่ารักอารมณ์ดี ไม่น่าเชื่อเลยว่า จะอาฆาตแค้นได้ขนาดนี้”

“สวยน่ารักนะพอเข้าใจ แต่คุณรู้ได้ไงว่าเธออารมณ์ดี”

“เออ นั่นสิครับ” เขาหัวเราะก้อๆ “ผมเห็นรูปเธอที่โรงแรมเมื่อวาน เธอสวยมากนะครับ”

“ครับ สวยมาก ผมจำได้ว่าหนุ่มๆ ติดกันเกรียว เดินไปทางไหนผู้ชายก็มองจนเหลือवलหลัง”

“คุณลุงเคยเจอเธอหรือเปล่าครับ”

“เจอสิ นอกจากจะสวยแล้ว เธอยังมีอัธยาศัยดี ใครๆ ก็รัก ตอนเด็กๆ ผมออกไปตกปลากับเธอหลายครั้ง เธอมักมีขนมอร่อยๆ จากในครัว มาฝากเสมอ เพราะถ้าไม่ใช่แขกไม่มีทางได้กิน และเธอกับเพื่อนของพ่อ...สนิทสนมกันมาก ผมเห็นเธอคุยกับเขาบ่อยๆ”

“คนที่ฆ่าเธอนะหรือครับ”

“ใช่ ซึ่งมันก็น่าแปลกนะ สองคนนั้นคุยกันถูกคอมาก ดูเธอมีความสุข แต่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขาถึงลงมือฆ่าเธอได้”

เป็นคำถามที่ไม่มีใครตอบได้ คริสตี้ได้แต่คิดถึงหญิงสาวในความฝัน และจูบของเธอก็ทำให้หัวใจของเขาสั่นไหวยิ่งกว่าจูบของหญิงสาวคนไหนๆ ในอดีตด้วยซ้ำ

รอยมองชายหนุ่มที่นั่งเหม่อลอยมองแผ่นน้ำด้วยสายตาคุ่นคิด มีอะไรหลายอย่างในตัวชายหนุ่มที่เขารู้สึกคุ้นเคย ไม่อยากเชื่อเลยว่าเวลาผ่านไป

ไปนานถึงเจ็ดสิบห้าปีแล้ว...จะได้เห็นคนที่มีหน้าตาราวกับเป็นคนเดียวกัน
นั่งอยู่ตรงหน้า

ตอนนั้นเขาอายุแปดขวบ...เมื่อบิดาพาเพื่อนใหม่เข้ามาในบ้าน ภาย
หลังก็มาค้างกับพวกเขาบ่อยๆ เวลาที่เขาตามฟิลลิปมาที่โรงแรม แต่หลังจาก
คืนวิบิโยคเขาก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่เจอแม่แต่ศพ

และถึงบิดาจะไม่คิดว่าเพื่อนของท่านเป็นฆาตกร แต่หลักฐานทุก
อย่างก็มัดตัวเขาแน่นหนา ตำรวจตามหาตัวเขาแทบจะพลิกทุกตารางนิ้วของ
อุทยาน มีเพียงรอยเท้าอยู่ใกล้เขื่อนของโรงผลิตไฟฟ้า แต่ไม่เจอตัว ทุกคน
เชื่อว่าเขาหนีการตามล่าจนตกน้ำตาย ผ่านไปหลายสิบปีก็ไม่เคยพบศพของ
เขาจนกระทั่งเรื่องฆาตกรค่อยๆ ถูกลืมเลือนไป และวิญญูณของอะมานดา
ที่ออกมาเรียกร้องความยุติธรรมก็กลายเป็นความโด่งดังของโรงแรมมาจน
กระทั่งทุกวันนี้

ชายต่างวัยกลับบ้านพร้อมกับปลาน้ำลึกตัว รอยตกปลาแต่พอกินและ
เก็บเข้าตู้แช่แข็งไว้สำหรับอีกหลายวันข้างหน้า บ่ายนั้นเขาชวนคริสซึ่อย่างปลา
ที่สวนหลังบ้าน หลังจากพูดคุยกันจนได้ข้อมูลท่องเที่ยวมากมาย คริสซึ่ก็
ตัดสินใจว่าวันพรุ่งนี้จะไปทัวร์ถนน Going-to-the-Sun และวันต่อไปค่อย
ออกไปเดินป่าแบบไปเช้า-เย็นกลับเป็นการเริ่มต้น รอยจึงแนะนำเส้นทางเดิน
รอบทะเลสาบ และจะผ่านเขื่อนผลิตไฟฟ้าของโรงแรม ก่อนจะวนกลับมา
ถึงโรงแรมใกล้ค่ำสำหรับการออกเดินป่าวันแรก

หลังจากดูเส้นทางบนแผนที่ของรอยเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลากลับ
พร้อมความอึดใจ เขาคิดว่าไม่ต้องการอาหารเย็นอีกแล้วในคืนนี้ เขาย่อย
อาหารด้วยการเดินย้อนกลับไปชมสวนสนโบราณ เส้นทางที่เป็นวงกลมให้
วกกลับไปโรงแรมหลังเดินชมรอบบริเวณ ต้นสนที่มีขนาดเส้นรอบวงของ
ลำต้นใหญ่ที่สุดกลางสวนยังให้ความรู้สึกคุ้นเคย...เขาเดินเข้าไปใกล้

เสียงหัวเราะสดใสราวกับจะดังสะท้อนอยู่ในป่า

เรียวแซนที่โอบรอบคอ ดึงเขาเข้าไปจูบ...

ทำไม...แค่ความฝัน เขายังรู้สึกถึงความอบอุ่น รวากับเธออยู่ใน
อ้อมกอดของเขาจริงไม่ใช่แค่ในจินตนาการ...

คริสจู้กลับไปถึงห้องหลังพระอาทิตย์คล้อยต่ำจนเกือบแตะเหลี่ยมเขา
และใช้เวลาอาบน้ำล้างคราบเหงื่อจากการนั่งตากแดดมาเกือบตลอดทั้งวัน
ไม่ถึงสิบนาทีก็กลับมาล้างที่หน้าโตะทำงาน

เขาค้นอินเทอร์เน็ตที่แสนจะเชื่องช้าราวกับหอยทากและนั่งอ่าน
ประวัติของโรงแรม ตามด้วยเรื่องราวของครอบครัวหลุยส์ที่ปัจจุบันเป็น
เจ้าของบริษัทก่อสร้างขนาดใหญ่ในรัฐวอชิงตัน และยังถือหุ้นของบริษัท
มากมายทั่วทั้งอเมริกา

แอนโทนี หลุยส์ ลูกชายคนเดียวของอเล็กซ์เกษียณแล้ว ปัจจุบันลูก
สองคนของแอนโทนีถือหุ้นใหญ่ในบริษัท โดยมีอลัน บุตรชายคนโตเป็น
กรรมการผู้จัดการ

เขาปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์ลง ไม่มีข้อมูลใดที่ช่วยไขข้อข้องใจใน
คำคั้นนั้นได้ ทุกอย่างยังคงเป็นปริศนา แม้แต่รอยก็อายุเพียงแปดขวบ ไม่รู้
เรื่องราวของผู้ใหญ่ และคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตอนนั้นปานนี้ก็เสียชีวิตกัน
ไปหมดแล้ว คดีถูกเก็บลงในแฟ้มปริศนาที่ยังหาฆาตกรไม่พบ วิญญาณ
ของอะมานดาจึงวนเวียนอยู่เพื่อตามหาความยุติธรรม

คริสจู้ขึ้นเตียง...หมดปัญญาไม่รู้จะช่วยอย่างไร จึงได้แต่เอ่ยขึ้น

“คุณอะมานดา...ถ้าคุณได้ยินก็ขอให้รู้ว่าผมได้พยายามแล้ว เวลาผ่านไป
ไปเจ็ดสิบห้าปี ปานนี้ฆาตกรที่ฆ่าคุณก็คงจะตายไปแล้ว คุณอย่าองเวร
อาฆาตแค้นเขาอีกเลยนะ วิญญาณของคุณจะได้สงบสุข หรือถ้าโหลิกรรม
เขาได้ คุณก็จะได้ไปเกิดภพชาติใหม่เสียที”

พอบอกแล้วก็สบายใจ และปิดไฟเข้านอน

ทว่าใกล้สามนาฬิกาของวันใหม่ เสียงร้องไห้ก็ดังขึ้นอีกครั้ง...

๓

คริสตัลเดินตามหาเสียงร้องไห้ในความฝัน ต้นสนสูงใหญ่เป็นเงา
ตะคุ่มตรงหน้า เขาไม่กล้ากดสวิทช์เปิดไฟฉายในมือ ด้วยตนก็มีชนกติด
หลัง เสียงคนทะเลาะกันเงียบไปแล้ว หลงเหลือแต่เสียงร้องไห้แผ่วเบา เขา
เดินไปจนถึงต้นไม้ที่มีเงาของหญิงสาวที่ยืนอยู่

เธอสวมเสื้อคลุมสีดำ กำลังเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้า เขารีบซ่อนตัว
อยู่ด้านหลังต้นไม้ แต่เสียงกิ่งไม้หักก็ทำให้เธอหันมาทันที

“ใคร”

“เอ่อ...ขอโทษครับ ผมเอง” เขาก้าวออกไปจากที่ซ่อน “ผมขอโทษ
ไม่ได้คิดจะละลาบละล้วงครับ แต่ได้ยินเสียงร้องไห้จึงมาตรวจดูความ
เรียบร้อย...เอ่อ...คุณโอเคหรือเปล่าครับ”

“ฉันสบายดี” เธอสูดจมูก เช็ดคางขึ้นคล้ายกับไม่อยากเสวนากับเขา
คริสตัลก้าวถอยหลัง และก้มศีรษะ

“ครับ ถ้าอย่างนั้นคุณจะกลับโรงแรมเลยหรือเปล่าครับ ผมจะคอย
ดูแลความปลอดภัยให้คุณ”

เธอสะบัดหน้าพริตแล้วออกเดิน คริษฐ์เดินตามหลังไปห่างๆ จนกระทั่งเข้าเขตแสงไฟ เขาก็แยกไปอีกทาง...แต่ในใจสงสัยยิ่งนักกว่าใครกันที่ทำให้เธอต้องร้องไห้...

ความฝันยังไม่จบเพียงเท่านั้น ภาพต่อมาที่เห็นคือเขายืนอยู่ท่ามกลางคนงานชายหน้าร้อย รวมทั้งเครื่องมือและเครื่องจักรสำหรับการก่อสร้าง ทุกคนสวมเสื้อผ้าอมแมมฝุ่นเชรอะไปทั่วตัว พอมองไปข้างหน้าถึงรู้เหตุผลที่ต้องมายืนรวมตัวกันอยู่ตรงนี้

รถยนต์สองคันแล่นมาจอดตรงหน้ากระท่อมอันเป็นที่ตั้งสำนักงานชั่วคราวของทีมงานก่อสร้างถนนจากฝั่งตะวันออก ชายและหญิงอายุราวห้าสิบปีก้าวลงจากรถลินคอล์นสีดำ ที่บัดนี้ข้างรถและล้อเต็มไปด้วยฝุ่นเสื้อสูทและชุดกระโปรงที่ตัดเย็บอย่างดีของทั้งสองยังคงสะอาดสะอ้าน ส่วนรถคันที่ตามมานั้นหลังจากจอดสนิทก็มีหญิงสาวสองคนและเด็กชายอายุราวสิบขวบก้าวลงมาท่าทางกระตือรือร้น

สายตาของหญิงสาวในชุดสีฟ้ากวาดมองกลุ่มพนักงาน คริษฐ์ยืนตะลึงไปหลายวินาที ก่อนที่คนข้างๆ จะถืองอกเข้าข้างเอว ตามด้วยเสียงหัวเราะครืนใหญ่ เขาจึงรีบหลบตา แก้มร้อนผ่าวเมื่อได้ยินเสียงกระเซ้าว่าไม่รู้จักเจียมตัว

หญิงสาวอีกคนในชุดสีน้ำเงินเขมยืนอยู่ข้างกายน้องสาว สายตามองไปทางกลุ่มหัวหน้าผู้คุมงาน ใบหน้าที่มักดูเฉยเมยมีรอยยิ้มคล้อยออกบางๆ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนโยนลง แต่เขาไม่เห็นชายคนไหนยิ้มตอบเธอเลยสักคน

แขกผู้มาเยือนทักทายหัวหน้างาน ก่อนจะเดินมาทักทายคนงานที่ยืนรวมกลุ่มอยู่ตรงนั้นพอเป็นพิธี จากนั้นหัวหน้าก็โบกมือไล่คนงานกลับไปทำงานตามเดิม ส่วนแขกทั้งห้าก็เดินไปตรวจดูสถานที่ราวกับกำลังเดินอยู่ในสวนหลังบ้านก็ไม่ปาน

คริษฐ์เดินกลับไปทำงานที่ละมือมาเมื่อครู่ เครื่องไม้เครื่องมือถูกส่งมาเพิ่มเติม ทั้งรถบรรทุก รถแทรกเตอร์จอดเรียงราย คนงานช่วยกัน

ลำเลียงอุปกรณ์ลงจากรถบรรทุกอย่างแข็งขัน

คนงานบางส่วนกำลังปรับหน้าดินเพื่อสร้างถนนต่อจากทางราบที่มาถึงสิ้นสุดตรงเชิงเขา ขณะที่เส้นทางตัดขึ้นไปบนเขาจะต้องรอการตัดต้นไม้ระเบิดเขา และวัดระดับ ก่อสร้างตามแบบต่อไป

ครอบครัวหลุยส์เดินดูงาน แต่พอเวลาผ่านไปพักใหญ่ เหล่าผู้หญิงก็เริ่มเบื่อ จึงไปนั่งในเต็นท์ที่จัดเตรียมไว้พร้อมมีขนมและเครื่องดื่มเย็นน้ำไว้คอยบริการ

คริสตัลคอยเหลียวมองไปทางครอบครัวผู้บริหารหลายครั้งอย่างหำมใจไม่อยู่ หญิงสาวคนสวยเป็นเป้าสายตาของผู้ชายทุกคนรอบกาย เธอหน้ารักสดใส ส่งยิ้มให้ทุกคนอย่างเป็นมิตร หัวใจของเขารู้สึกแหว่งๆ ที่เห็นรอยยิ้มนั้นแม้จะรู้ว่าเธอไม่ได้ยิ้มให้เขาก็ตาม

ลักพัทฟิลลิปก็ให้คนงานมาเรียกให้พาลูกสาวและลูกชายเจ้านายไปดูการทำงานของรถตักและรถบดถนนที่ถูกส่งมาใหม่ล่าสุด เด็กชายอยากขึ้นไปขับ ขณะที่หญิงสาวในชุดสีฟ้าก็สนใจอยากรู้เช่นกัน ส่วนหญิงสาวอีกคนไม่มีท่าที่สนใจ นั่งกับมารดาในที่พักรับรองแทน

ฟิลลิปแนะนำตัวเขาสั้นๆ ก่อนที่จะให้คริสตัลทั้งสองไปยังรถคันใหม่เอี่ยม แล้วพาเด็กชายแอนโทนี่ขึ้นไปนั่งข้างๆ เพื่อสาธิตการใช้งาน

“ขอบคุณมากนะคะที่ไม่เบื่อกับเรา” หญิงสาวบอกหลังจากแอนโทนี่ได้ทดลองควบคุมภายใต้การดูแลของเขาอย่างใกล้ชิดอยู่นาน พอเบื่อก็กระโดดลงจากรถ วิ่งไปหาพี่สาวที่ยืนคอยอยู่ใกล้ๆ

“ไม่เป็นไรครับ ผมยินดี” เขาก้มศีรษะลงเล็กน้อย “หากไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวไปทำงานก่อน”

“เดี๋ยวค่ะ”

“ครับ” เขาชะงักเท่าที่กำลังจะออกเดิน

“คุณเคยขึ้นไปบนเขาโน่นหรือเปล่าคะ”

เขามองตามมือของหญิงสาว ก่อนจะพยักหน้ารับ “ครับ เคยขึ้นไป

บนแคมป์กับคุณฟิลลิปหลายครั้ง”

“ฉันอยากเป็นผู้ชายจัง ถ้าฉันเป็นผู้ชาย ฉันคงจะเลือกเรียนวิศวกรรม จะได้มาช่วยงานบริษัทของพ่อ และคงจะได้ขึ้นไปสำรวจบนเขานั่นด้วยตัวเอง ฉันได้ยื่นพนักงานที่โรงแรมบอกว่าข้างบนสวยมาก ราวกับอยู่บนสวรรค์”

“สวยครับ เอาไว้ถนบนสร้างเสร็จแล้ว คุณก็คงจะได้เห็นด้วยตัวเอง”
เขาตอบยิ้มๆ

“ถ้าอีกหน่อยผมโต ผมจะเรียนวิศวกรรม ผมจะพาพี่ขึ้นไปเที่ยวเอง”
แอนโทนี่ตอบ ทำเอาผู้ใหญ่ทั้งสองหัวเราะท่าทางจริงจังของเขา

“จ้ะ พ่อคนเก่ง โตมาแล้วอย่าลืมนักบุญที่ให้ไว้กับพี่ก็แล้วกัน”

แอนโทนี่ยิ้ม

คนเป็นพี่สาววัยหัวเด็กชายเบาๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นบอก “อาฟิลลิป บอกพ่อว่ามีคนงานใหม่ที่เก่งมากคอยช่วยงาน ท่าทางคงจะเป็นคุณนี่เองสินะคะ”

“เออ...คงไม่ใช่มังครับ ที่นี่มีหลายคนที่เก่ง”

ดวงตาสีฟ้ามองเขาอย่างไม่เชื่อในคำถ่อมตัวนั้น พลางเอ่ยต่อ “ทำไมฉันรู้สึกว้าว...คุณดูเก่งกว่าที่พูดนะ”

เขาได้แต่ยิ้ม แต่ไม่ตอบอะไร เสียงเรียกหญิงสาวจากด้านหลังทำให้เธอหันกลับไปพร้อมเด็กชาย บอกว่ารถม้าที่จะพาขึ้นไปบนเขาพร้อมแล้ว เธอจึงหันกลับมาบอก

“ฉันไปก่อนนะคะ ขอบคุณอีกครั้ง” แล้วเธอก็จับมือน้องชายวิ่งไปที่รถเทียมม้าสองตัว ด้านหลังเป็นที่นั่งสองแถว มีแผงไม้กั้นกันตก ปกติใช้ขนเสปียงกรังขึ้นไปบนเขา แต่วันนี้ได้บริการผู้ถือหุ้่นใหญ่ของบริษัทไปชมสถานที่

คันด้านหน้าอเล็กซ์นั่งกับคณะทำงาน คันหลังสำหรับสมาชิกในครอบครัว หญิงสาวชุดฟ้าโบกมือให้เขาอีกครั้งพร้อมรอยยิ้มหวาน...คริสตัลยิ้มตอบ...หัวใจของเขาฟูฟ่องด้วยความสุขใจ มองรถม้าของเธอแล่นขึ้นเขา

ไปตามถนนลูกรังและเลี้ยวโค้งไปตามเส้นทาง...

ประวัติของถนนอยู่ในมือของคริสตัส แต่หลังจากฟังไกด้อธิบายแล้วหากยังต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมก็อ่านได้ในเอกสารที่แจกให้แก่ลูกทัวร์ เขาตั้งอยู่ด้านหลังสุดของรถบัสสีแดงสดเปิดประทุน เป็นรถบัสนำเที่ยวบนถนนสายนี้ ทั้งออกจากฝั่งตะวันตกและตะวันออกของอุทยานแบบไปเข้ากลับเย็นวันละหลายเที่ยว

รถบัสรับผู้โดยสารจากโรงแรมได้รับแจ้งไว้ตอนจองตั้งแต่เช้าตรู่ และไปแวะไปรับนักท่องเที่ยวอีกหลายโรงแรมก่อนจะมุ่งหน้าขึ้นเขา

เส้นทางช่วงแรกเป็นทางราบ หากมองไปข้างหน้าก็เห็นภูเขาสูงอยู่ไม่ไกล ผ่านไปสักพักก็เริ่มเข้าสู่เขตเขาสูง ซึ่งไกด้อสาวก็อธิบายว่าถนนบนเขามีระยะทางยาวถึงยี่สิบเอ็ดไมล์ ซึ่งเป็นการตัดถนนที่ยาวนานมากและมีอุปสรรคมากมาย เริ่มต้นสำรวจเส้นทางภูเขาใน ค.ศ. ๑๙๒๔ และเริ่มต้นก่อสร้างในฤดูร้อนปีถัดมา แต่ด้วยฤดูหนาวอันยาวนานและมีช่วงเวลาทำงานเพียงไม่กี่เดือนต่อปี กว่าจะแล้วเสร็จสมบูรณ์ก็อีกแปดปีต่อมา

พอขึ้นเขาไปแล้ว เขาก็มองเห็นเส้นทางที่ลัดเลาะไปตามริมหน้าผา และมีแนวกันหินเป็นแผงกัน สลับกับไม้ท่อนแข็งแรงกันรถไถลตกลงไปในหุบเหวลึกตลอดแนวถนนขนาดสองเลนซึ่งไม่กว้างไปกว่ายี่สิบฟุต แน่แน่นอนว่ามีการจำกัดขนาดและน้ำหนักของรถที่เล่นบนถนนสายนี้ และพอเข้าโค้งก็เห็นว่ามีแนวหินแข็งแรงช่วยรับน้ำหนักถนนและป้องกันดินถล่มในช่วงที่เป็นหน้าผาสูงชัน และยังต้องสร้างสะพานเพื่อเป็นทางให้น้ำตกที่มีมากมายตลอดเส้นทางลอดผ่านใต้ถนน ถือว่าเป็นการตัดถนนอันสุดแสนวิบากอย่างที่ไกด้อพูดจริงๆ

หูของเขาฟังบรรยาย ตามมองไปข้างหน้าเห็นภูเขาสูง บนยอดเขามีหิมะปกคลุม ทางขวามือก็เห็นหุบเหวลึก จนคริสตัสนึกชมความมาณะของผู้คนในอดีตที่ว่าด้วยเทคโนโลยีในสมัยนั้นคงทำงานด้วยความยากลำบาก

แต่ยังได้ถนนที่สวยงามและรักษาธรรมชาติเอาไว้อย่างเต็มที่แบบนี้ได้

เมื่อถึงจุดชมวิวและเส้นทางเดินป่ายอดนิยม ไกด์ก็ชี้ชวนให้ลูกทัวร์ดู รวมถึงยอดเขา Going-to-the-Sun อันเป็นที่มาของชื่อถนนที่มองคล้ายใบหน้าบูดบึ้งที่ชาวอินเดียนแดงเผ่าแบล็กฟุตเชื่อว่า Sour Spirit ผากภาพใบหน้าไว้ตรงนั้น เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าพระองค์ยังคงคอยคุ้มครอง ดูแลพวกเขาแม้จะกลับขึ้นไปบนสวรรค์แล้วก็ตาม

ตรงจุดจอดรถ ไกด์ยังบอกอีกว่า Sour Spirit เป็นเทพเจ้าที่ชาวเผ่าแบล็กฟุตนับถือมาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการรักษาอาการเจ็บป่วย และยังมีเรื่องเล่าถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ที่ไม่สามารถอธิบายเหตุผลได้ คำบอกเล่าของไกด์คงพูดเพื่อไม่ให้เกิดการเดินทางอันยาวนานน่าเบื่อเกินไป พอมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับบิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ เข้ามหาสมโรง ก็เรียกเสียงฮือฮาจากลูกทัวร์ได้เป็นพักๆ ตบท้ายด้วยการบอกเล่าว่า ลูกทัวร์บางคนขอพรแล้วก็สำเร็จตามต้องการ...

หลังจากนักท่องเที่ยวแยกย้ายกันไปเดินเล่น ถ่ายรูปตามอัธยาศัย คริษฐ์ยังยืนอยู่ตรงนั้น มองไปยังภาพใบหน้าของเทพเจ้า คิดในใจว่ามีสิ่งเดียวที่เขาอยากจะทำพรจากท่านก็คือ...เขาอยากรู้เรื่องฆาตกรรมในคืนนั้น...และหากเป็นไปได้ เขาก็อยากหาวิธีทำให้วิญญาณที่สิงสถิตอยู่ในห้องพักของเขาหลุดพ้นจากความทรมาน...

แล้วเขาก็ต้องหัวเราะออกมา...ที่มง่ายกับเรื่องไร้สาระเพียงเพราะฟังคำบอกเล่าของไกด์ทัวร์มากเกินไป

การเดินทางที่เหลือ ไปได้จอดให้นักท่องเที่ยวเดินชมป่าซีดาร์โบราณที่มีเส้นทางเดินในระยะสั้นๆ และน้ำตกที่อยู่ไม่ไกลจากถนนมากนัก

เขาจดจำเส้นทางเดินป่าไว้หลายเส้นทาง ตั้งใจว่าจะเดินสำรวจให้ได้ โดยเฉพาะเส้นทางเดินป่าไปสู่กรีนเนลล์ เกลเชียร์ซึ่งระดับความยากขั้นสูงสุด ไกด์แนะนำว่าจำเป็นต้องมีสภาพร่างกายที่แข็งแรงเพราะมีระยะทางไกลและสูงชัน มิเช่นนั้นจะเดินไปไม่ถึงภูเขาน้ำแข็งอันเป็นจุดหมายปลายทาง

แล้วเขาก็หวนคิดถึงความฝันเมื่อคืนอีกครั้ง เขาคลับคล้ายคลับคลา
ว่าได้ยินเสียงร้องไห้ แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจปลุกเขาตื่น แต่ก็ทำให้ฝันถึงเรื่องราวของ
สองพี่น้องและไม่เข้าใจอีกเช่นกันว่าทำไมถึงได้ฝันเห็นพวกเธอทุกคำคืน
แถมยังรู้สึกราวกับตัวเองอยู่ในช่วงเวลานั้นจริง หรือว่าเขาจะเป็นคนในอดีต
กลับชาติมาเกิด...

ไร้สาระน่า...เขาเถียงตัวเองในใจ แต่ก็ตอบตัวเองไม่ได้ว่าทำไมถึงได้
ฝันเรื่องราวในอดีตไม่หยุดหย่อนนับตั้งแต่เข้าพักที่โรงแรม ใช่ว่าเขาไม่สนใจ
เพราะยิ่งฝันก็ทำให้อยากรู้ยิ่งขึ้นไปอีก แต่ก็ไม่รู้จะไปหาคำตอบทั้งหมดได้
จากใคร จึงกลายเป็นความอึดอัดและหงุดหงิดรำคาญใจ แม้เขาจะมีความสุข
และหัวใจเบิกบานที่ฝันเห็นอะมานดา แต่พอคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอ
ก็ทำให้หัวใจห่อเหี่ยวขึ้นมาทันที

ในความฝันเขารู้สึกถึงความแตกต่าง...เขาช่างต่ำต้อยเมื่อเทียบกับลูก
มหาเศรษฐีอย่างครอบครัวหลุยส์ แต่มันมีอะไรเชื่อมโยงระหว่างเขากับ
อะมานดากันล่ะ ถึงทำให้ฝันเห็นเธอทุกคืน หรือเพราะเธอเป็นวิญญาณที่
คอยหลอกหลอนผู้ชายและทำให้เขาหลงรักภาพในจินตนาการ

คริสตัลยอมรับว่าเขาคิดถึงเธอแทบตลอดเวลา นับตั้งแต่ฝันในครั้งแรก
นับวันก็ยิ่งผูกพันทั้งที่เธอไม่มีตัวตนอยู่ในโลกปัจจุบัน แล้วเขาจะฝันถึงเธอ
ไปเพื่ออะไร

โกด์นำเที่ยวจอดรถให้เดินไปที่น้ำตกกระยะใกล้ๆ เขาพยายามบด
ความคิดเกี่ยวกับอะมานดาออกจากหัวและสนใจวิวทัศน์ตรงหน้า แต่หลาย
ครั้งตลอดช่วงเวลาที่เหลือของวัน จิตใจก็ยังวอกแวกไปคิดถึงอะมานดา
จนได้

พอรถบัสมาจอดส่งผู้โดยสารที่หน้าโรงแรม เขาก็ตัดสินใจเดินไปหารอย
แต่พอมองเวลาก็ชักไม่สบายใจว่าอาจจะค่าเกินไปที่จะมารบกวนชายชรา เขา
เกือบจะเดินกลับแล้ว แต่หางตาแลเห็นชายชราเพิ่งเดินกลับจากท่าเรือของ

โรงแรม แคมป์โบกมือทักทาย

“อ้าว คุณคริสส ไปเที่ยวบนเขา สนุกไหม”

“สนุกครับ สวย อากาศดี ผมถ่ายรูปมาเพียบเลย” เขาบอกพร้อมกับยิ้ม

“ดีครับ คงจะได้ไต่เตี้ยว่าจะเดินป่าเส้นทางไหนบ้าง”

“ครับ” เขาพยักหน้ารับ และยังตอบตัวเองไม่ได้ว่าเขาอยากเจอรอย เพราะเหตุใด อาจเป็นเพราะสิ่งที่กังวลอยู่ในใจมีเพียงรอยคนเดียวเท่านั้น กระมังที่พอจะระบายให้ฟังได้ จึงชวนคุย “คุณลุงไปพายเรือหรือครับ”

“เปล่า ผมออกไปเดินเล่น ดูต้นไม้ดอกไม้ เห็นแขกเห็นนักท่องเที่ยวมีความสุขผมก็พลอยมีความสุขไปด้วย ว่าแต่คุณเถอะ จะเดินไปหาผมที่บ้านหรือเปล่าถึงมาทางนี้”

“อ้อ...ครับ” เขายิ้มเจื่อนๆ “ผมอยากหาเพื่อนคุยนะครับ เลยลองเดินมาดูเผื่อว่าคุณลุงจะว่าง”

“ว่างสิ ไม่ได้ไปไหน เดินเล่นเสร็จแล้วกำลังจะเดินกลับ ถ้าคุณไม่มีแผนที่จะทำอะไรเย็นนี้ ก็ไปนั่งคุยกับผมที่บ้าน”

รอยเชื้อเชิญ คริสส์ดีใจรีบตอบรับ และเดินเคียงข้างชายชราที่ยังแข็งแรงไปยังกระท่อมหลังน้อย

คราวนี้รอยเชิญแขกเข้าไปนั่งในบ้านแทนการบาร์บิควิวที่สวนเหมือนครั้งก่อน พร้อมกับรินไวน์มาต้อนรับ “ดื่มสักหน่อยนะครับ ไวน์เย็นๆ กินกับสเต็กปลากับมันบด ผมทำไว้ มากินด้วยกัน”

“ขอบคุณมากครับ คราวหน้าผมซื้อไวน์มาด้วยดีกว่า มากินของคุณลุงบ่อยๆ รู้สึกไม่สบายใจเลย”

“อย่าคิดมากครับ ผมดีใจเสียอีกที่มีเพื่อนคุย ยิ่งวันนี้ลูกชายไม่อยู่ อยู่คนเดียวก็เบื่อก”

“ขอบคุณอีกครั้งครับ ผมกำลังคิดว่าบางทีผมอาจจะคิดผิดก็ได้ที่มาเที่ยวคนเดียว” เขาถอนใจเฮือก

“อ้าว ทำไมละ”

“อืม...ผมรู้สึกเหงาๆ จิตใจห่อเหี่ยวยังไงก็ไม่รู้ครับ บอกไม่ถูก ทั้งที่เมื่อก่อนก็แบกเป้ไปเที่ยวคนเดียวบ่อยๆ ก็ไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อนเลยครับ”

“ถ้าคุณเหงาก็แวะมาหาผมได้เลยครับ ผมยินดีเป็นเพื่อนคุยเสมอ”

“ขอบคุณคุณลุงอีกครั้งครับ” เขายิ้มให้ชายชราด้วยความตื่นตัน และช่วยยกจานที่เจ้าบ้านเก็บปลากจากในเตาอบและตักมันบดกับผักหลายชนิด ราดน้ำเกรวี่ไปวางบนโต๊ะ “ว่าแต่ผมมาแย่งอาหารของคุณลุงหรือเปล่าครับ ผมเกรงใจ”

“อย่าคิดมาก ปลาที่เราไปตักด้วยกันนั้นแหละ ปกติเวลาผมทำสตั๊กก็ชอบอบไว้หลายๆ ชิ้นไว้กินหลายมื้อ แก่แล้ว ไม่อยากเสียเวลาทำบ่อย”

“กินปลาเยอะๆ ดีต่อสุขภาพครับ ดูคุณลุงสิ ยังแข็งแรงราวกับหกลีบ เดินเห็นยังคล่องแคล่ว”

รอยหัวเราะชอบใจคำชม เขานั่งที่โต๊ะอาหาร คริษฐ์จึงนั่งฝั่งตรงข้ามตามหลังเจ้าบ้าน

“ก็เป็นเพราะผมทำงานหนักมาตั้งแต่เด็ก พาทัวร์ขีม้า เดินเขา พายเรือสารพัด ถือว่าเป็นความโชคดีที่งานทำให้ได้ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ อย่างคุณแอนโธนี่ อายุมากกว่าผมแค่สองปี แต่เป็นเพราะทำงานอยู่แต่ในออฟฟิศ หลังๆ มากก็เจ็บออดๆ แอดๆ ครั้งล่าสุดที่มาเที่ยวก็ต้องนั่งรถเข็นเสียแล้ว”

“ครับ ผมก็อ่านเจอข่าวนั้นเหมือนกัน”

“คุณสนใจข่าวของคุณแอนโธนี่เหมือนกันหรือครับ”

“ผมก็แค่อยากรู้เรื่องครอบครัวหลุยส์นะครับ หลังจากที่คุณคุยกับคุณลุงในวันนั้น”

“อ้อ ครับ ผมสงสัยจริงๆ ว่าอะไรทำให้คุณสนใจเรื่องของครอบครัวหลุยส์ขนาดนั้น ตั้งแต่ผมทำงานมา ส่วนใหญ่เขาก็ถามเรื่องการเสียชีวิต

ของพี่น้องหลุยส์ แต่ไม่เห็นมีใครเจาะลึกถึงครอบครัวของพวกเขาจนถึงปัจจุบันเลยนะครับ”

คริสจู้ดหัวเราะไม่ได้ เพราะนั่นมันเป็นสิ่งที่เขาคิดมาตลอดทั้งวันเช่นกัน

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมผมถึงได้ยากจู้เรื่องของพวกเขาซัก”

“ว่าแต่คุณยังนอนหลับสบายดีทุกคืนไหมที่ห้องนั้น”

“คือ...บอกไม่ถูกครับ ผมก็นอนหลับนะครับ แต่ยังได้ยินเสียงร้องไห้และยังฝันแปลกๆ”

“แปลกยังไงหรือครับ”

“ผมฝันเห็นอะมานดาและเรื่องราวของเธอ เหมือนตัวเองเป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลานั้นครับ”

“อย่างนั้นเชียวรี”

คริสจู้ดยิ้มแห้งๆ

“ผมก็ไม่ค่อยสบายใจหรอกครับ เลยอยากหาเพื่อนคุย และคุณลุงก็เป็นคนเดียวที่จะคุยกับผมเรื่องนี้ได้”

“ก็เอาสิ ผมก็ชอบเล่าเรื่องในอดีต แต่ลูกๆ ผมบ่นว่าเบื่อ” รอยหัวเราะชอบใจ “ว่าแต่คุณฝันเห็นอะไรขึ้นรี”

“ผมฝันว่าครอบครัวหลุยส์เดินทางไปเยี่ยมที่ไซต์งานก่อสร้างถนนครับ มีการเลี้ยงอาหารต้อนรับ อะมานดากับน้องชายก็ไปดูการทำงานของรถบดถนน และผมเป็นคนสาธิตการทำงานของมันให้น้องชายเธอครับ”

“คุณคิดมากเกินไปหรือเปล่า อาจจะอ่านประวัติการก่อสร้างถนนก่อนนอนแล้วก็เก็บไปฝัน หรือไม่ก็ดูภาพที่โรงแรม เพราะมีภาพของการสร้างถนนในตอนนั้นด้วย”

คริสจู้ดนิ่งคิด ก่อนจะพยักหน้า

“นั่นสิครับ เป็นไปได้ เลยเอาตัวเองเข้าไปฝันด้วยเป็นตุเป็นตะ”

“เอางี้ดีกว่าถ้าคุณสนใจ กินข้าวเสร็จแล้วผมจะค้นอัลบั้มภาพถ่าย

ของพ่อมาให้ดู ผมกำลังเก็บข้าวของและเสื้อผ้าของเก่าๆ จะเอาไปบริจาค พวกรูปภาพก็จะเอาไปให้อุทยานเพื่อจะมีประโยชน์บ้าง และเก็บไว้ให้ลูกหลานดูต่างหน้านิดหน่อย ไม่อยากให้พวกเขาต้องมาคอยเก็บตอนผมตายไปแล้ว”

“เป็นความคิดที่ดีครับ บ้านของคุณลุงหลังเล็กก็จริง แต่ก็จัดเป็นระเบียบมาก”

“ผมไม่ค่อยมีสมบัติพักผ่อนเท่าไรหรอก เมียผมตาย ผมก็บริจาคไปเยอะ เหลือของใช้ส่วนตัวไม่มาก ก็มีรูปถ่ายของพ่อที่หน้าจะมีประโยชน์กับคนรุ่นหลังที่สนใจไว้ศึกษา พยายามอยู่อย่างเรียบง่ายที่สุดเพราะไม่อยากเป็นภาระของลูก อายุขนาดนี้แล้ว คิโน้อาจจะกลับไปไม่ตื่นขึ้นมามากก็ได้ ใครจะรู้ ไซ้ไหม”

“ครับ” คริสต์ชื่นชมความคิดของชายชราที่ปล่อยวางความยึดติดในชีวิตตลกลงไปมาก และดูพร้อมรับมือวาระสุดท้ายของชีวิตได้ดี

ทั้งสองกินอาหารไม่อ้ออึง เสร็จแล้วคริสต์ช่วยเก็บจานไปล้าง ขณะที่เจ้าของบ้านเดินไปที่ตู้เก็บของตรงห้องรับแขก และเปิดตู้ไม้ตั้งอัลบั้มออกมาหลายเล่ม พอคริสต์เดินมาสมทบก็บอก

“พ่อของผมจัดภาพเป็นระเบียบมาก ท่านเขียนด้านหลังรูปทุกใบว่าถ่ายวันที่เท่าไร คนในภาพเป็นใคร และอัลบั้มในช่วงปีหนึ่งพันเก้าร้อยยี่สิบถึงสามสิบอยู่ในเล่มนี้”

รอยยิ้มอัลบั้มปกสีแดงที่สันซีดจางเพราะความเก่าให้คริสต์ บนปกเขียน ค.ศ. จัดหมวดหมู่ ลิบบี้มีภาพถ่ายเพียงแค่นี้ เป็นเพราะสมัยก่อนโน้นกว่าจะตั้งกล้องถ่ายภาพแต่ละทียุ่งยากและวุ่นวาย กล้องกับฟิล์มก็มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร กว่าที่จะตั้งกล้องถ่ายรูป ทั้งล้างฟิล์มแต่งภาพ สารพัดถือเป็นงานใหญ่ ดังนั้นพ่อของรอยมีภาพแค่นี้ก็นับว่ามากแล้ว

รอยถืออัลบั้มภาพอีกเล่มมานั่งข้างๆ และบอก

“นี่เป็นภาพสมัยก่อนหน้า หายากมากๆ ตั้งแต่โรงแรมเริ่มก่อตั้ง ภาพ

โรงเลื่อยถูกระเบิดราบเป็นหน้ากลองที่ติดไว้ที่โรงแรม พอก็เก็บไว้ในนี้ด้วย”

“ครับ” เขาตอบรับ และมองภาพตั้งแต่แรกเริ่มก่อสร้าง

“นี่เป็นผู้บริหารของเกรทเนอร์ท มาที่ทะเลสาบแห่งนี้ขณะก่อสร้างทางรถไฟเส้นทางเอ็มไพร์ บิลเดอร์ (Empire Builder) ก็ตัดสินใจสร้างโรงแรมที่นี่ทันที เพราะเห็นวิวสวยเหมือนประเทศสวีตเซอร์แลนด์ ถึงกับเรียกที่นี่ว่าสวีตเซอร์แลนด์ออฟอเมริกา”

“เป็นการตัดสินใจที่ถูกต่องที่สุดเลยครับ เพราะมันสวยมากจริงๆ”

รอยยิ้ม และเปิดอัลบั้มอีกหน้า

“นี่เป็นคณะผู้บริหารบริษัทก่อสร้างถนนและกรมอุทยานมาประชุมที่นี่ ก่อนจะเริ่มต้นก่อสร้างถนนในอีกไม่กี่ปีต่อมา ตอนนั้นลูกๆ คุณอเล็กซ์ยังเด็กมาก มีภาพถ่ายครอบครัวของผู้บริหารที่หน้าทะเลสาบด้วย แต่พ่อของผมถ่ายกับพนักงานโรงแรมในวันเดียวกัน”

จบอัลบั้มเล่มแรก คริสต์ก็ยื่นเล่มที่อยู่ในมือให้รอย เพราะชอบฟังเขาเล่าเบื้องหลังของรูปภาพเหล่านั้น

“ปี ๑๙๒๐ การก่อสร้างก็เริ่มต้น แต่ส่วนที่ยากที่สุดคือถนนบนเขา คุณฟิลลิปเป็นหัวหน้าโครงการ ภาพนี้เขาถ่ายกับพ่อตอนออกไปขี่ม้าด้วยกัน”

คิ้วของคริสตซ์ขมวดเข้าหากันทันทีที่เห็นชายสองคนบนหลังม้า

“มีอะไรหรือครับ” รอยเห็นแขกเงิบไป ก็เงยหน้าจากภาพ

“ผมเคยเห็นเขาในความฝัน หน้าตาทำทางแบบนี้เลย”

“นั่นรี ภาพที่โรงแรมไม่น่าจะมีรูปของคุณฟิลลิป หรือถ้ามีก็เป็นภาพหมู่ ไม่น่าจะเห็นหน้าตาชัด คุณแน่ใจหรือว่าฝันเห็นคนในภาพนี้”

“ครับ เขาตัวผมอมสูง หน้าตาเคร่งขรึม จริงจัง” เขามองภาพชายที่ไว้หนวดเหน่ริมฝีปากและขริบเป็นระเบียบ เหมือนที่เห็นในฝันไม่มีผิด

“น่าแปลก...” รอยพิมพ์ และเปิดหน้าต่อๆ ไป จนกระทั่งถึงภาพชายสามคนถือปลาตัวโตยืนที่ท่าเรือ ทั้งสามฉีกยิ้มกว้าง ภูมิใจผลงานของ

ตน แล้วรอยก็เงยหน้าขึ้นมองเขาสลับกับชายในภาพ “คุณว่า...เขาเหมือนคุณไหม”

คำถามนั้นทำให้คริสตัสต้องเพ่งมองภาพขาวดำ...เส้นผมตรงท้ายทอย ลูกชู้...เมื่อเห็นชายที่ยืนเคียงข้างฟิลลิปและโรเบิร์ตมีใบหน้าเหมือนเขาราวกับคนเดียวกัน

รอยดึงภาพออกจากอัลบั้ม และพลิกดูด้านหลัง
โรเบิร์ต ฟิลลิป และคริส เดือนสิงหาคม ๑๙๒๕

รอยอุทาน

“ไม่ใช่แค่หน้าเหมือน เขายังชื่อเดียวกับคุณอีกด้วย!”

๔

ชายทั้งสองอึ้ง ไม่มีใครตอบได้ว่าทำไมชายในภาพจึงมีใบหน้าเหมือนคริสจู้รากับแกะ มิน่ารอยถึงได้ถามตั้งแต่วันแรกที่พบกันว่าคูนหน้าเขามาก

คริสจู้ร สอบถามรอยเกี่ยวกับคริส ชายที่อยู่ในภาพ และรอยในวัยแปดขวบเวลานั้นจำได้แค่อีกฝ่ายเป็นแขกของบิดาที่มาพักกับครอบครัวบ่อยๆ และเป็นคนงานก่อสร้างถนนที่ติดตามเจ้านายมาทำงานกับอเล็กซ์ หลังทำงานก็พักผ่อนเหมือนแขกคนอื่น จึงมีเวลาขี่ม้าตกปลากับโรเบิร์ตจนสนิทสนมกัน

เขารู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะไปคาดคั้นรอย ด้วยยังเด็กเกินกว่าจะรู้เรื่องอะไรของผู้ใหญ่ เขาขออนุญาตยืมภาพถ่ายไปนั้นกลับโรงแรม และไม่ว่าจะดูกี่ครั้งต่อกี่ครั้งก็ยังคิดว่าชายคนนั้นหน้าตาเหมือนเขาราวกับคนเดียวกัน พอไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร เขาก็ตัดสินใจโทรศัพท์ถึงมารดา และรอไม่นานเลย ท่านก็รับสาย ทักทายเสียงสดใส

“เป็นไงบ้างลูก เทียวสนุกไหม”

“สนุกครับแม่ วิวสวย อากาศดี” เขาตอบ แต่รู้สึกเลยว่าเสียงไม่ค่อย
 ราบรื่นอย่างที่ควรจะเป็น

“มืออะไรหรือเปล่าลูก” คนเป็นแม่รู้สึกในน้ำเสียงทันที “ทำไมแม่ฟัง
 เหมือนลูกกำลังไม่สบายใจยังไงไม่รู้”

“นิดหน่อยนะครับแม่ แค่มิ่เรื่องกวนใจ แต่ก็ไม่รู้จะแก้ไขยังไง”

“เรื่องอะไรเล่า ให้แม่ฟังหน่อยสิ เพื่อจะช่วยให้ลูกได้ระบายออกมา
 บ้าง”

“ครับ คือผมตั้งใจโทร. หาแม่ก็เพราะเรื่องนี้แหละครับ จำได้ว่าแม่
 เคยเล่าเรื่องคนไทยเชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิดใช่ไหมครับ”

“ใช่ คนไทยเชื่อแบบนั้น ว่าแต่อะไรทำให้ลูกสนใจเรื่องนี้ได้ล่ะ”

“คือเรื่องมันแปลกมากครับแม่ จนผมไม่รู้จะเริ่มตั้ยังงัย”

“ไม่เป็นไร ใจเย็นๆ ค่อยๆ เล่า แม่ไม่ได้รีบไปไหน” ปลายสาย
 หัวเราะคล้ายปลอบใจ ทำให้คริสตู้ต้องหัวเราะตาม

“ครับแม่” เขาพิมพ์มา ก่อนจะเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นตั้งแต่วันแรกที่เดินทาง
 มาถึงโรงแรมให้มารดาฟัง จนกระทั่งเรื่องรูปภาพที่ยังถืออยู่ในมือ “แม่ว่า
 มันแปลกไหมล่ะครับ ที่ฝันเห็นตัวเองอยู่ในอดีต สวมเสื้อผ้าสมัยโน้น และ
 ยังมีภาพถ่ายยืนยันอีก”

“ก็แค่คนที่หน้าตาเหมือน มันยืนยันอะไรไม่ได้หรอกนะ”

“ถ้าแค่เหมือนและไม่มีคามผูกพันกัน ทำไมผมถึงต้องฝันคืนแล้ว
 คืนเล่า ผมคิดว่าผมจะต้องเกี่ยวข้องกับพวกเขาทางใดทางหนึ่งแน่ๆ ผมอาจ
 จะเป็นคนในสมัยโน้นที่กลับชาติมาเกิด เพราะรอยบอกว่าคนงานก่อสร้าง
 ถนนจ้างคนจีนมาทำงานเป็นจำนวนมาก ผมอาจจะเป็นคนหนึ่งในนั้น”

ปลายสายถอนใจแผ่วเบา

“เออสิ ถ้าลูกไม่สบายใจ แม่จะไปทำบุญที่วัดให้ดีไหม ทำบุญอุทิศ
 ส่วนกุศลให้แก่วิญญาณของผู้หญิงคนนั้น หากว่าบังเอิญมาเกี่ยวข้องกับลูก
 ทางใดก็ตาม ก็ขอให้เธอโหลิกรรมให้ลูก และถ้าไม่สบายใจมากๆ ก็ไปพัก

ที่อื่นแทน ไม่อยู่ที่นั่น คงจะไม่ฝัน”

“แต่ผมจ่ายเงินไปแล้ว”

“แล้วลูกคิดว่ามันคุ้มกับความไม่สบายใจหรือเปล่าล่ะจ๊ะ”

“แต่ผม...” เขางืมงำ เตรียมปิดปาก หากทำหน้ารู้ว่าเขาคิดถึงอะมานดา และยังคงอยากฝันเห็นเธออีก มารดาจะต้องไม่พอใจ

“เอาเถอะ เดี่ยวแม่จะเตรียมอาหารไปทำบุญที่วัดวันพรุ่งนี้ให้ดวงวิญญาณที่ยังวนเวียนที่นั่น หวังว่าผลบุญจะช่วยลดความอาฆาตแค้นลงไปได้บ้าง”

“ครับแม่ แล้วแม่เชื่อไหมล่ะครับว่าผมเป็นคนสมัยใหม่กลับชาติมาเกิด”

“แม่มก้คิดว่าอาจจะเป็นไปได้ ลูกถึงได้มาเกี่ยวข้องกับที่นี่อีก เธอเป็นว่านะ เราทำบุญให้พวกเขา คงจะอธิษฐานกรรมให้กันได้บ้าง...”

“แต่ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าผมจะฆ่าคนได้...” เขาพูดเสียงอ่อย

“โธ...ทำไมลูกพูดแบบนี้ เราไม่มีทางรู้หรือว่ามีอะไรเกิดขึ้นในอดีต เขาจะใช้ลูกในอดีตชาติหรือเปล่าก็ไม่รู้ หรือถ้าจริง เรื่องมันก็เกิดไปแล้ว จะเปลี่ยนแปลงอะไรก็ไม่ได้ เขาอาจจะมีเหตุผลของเขา”

“ผมไม่เข้าใจ...”

“คริส...ฟังแม่นะลูก” คนเป็นแม่ไม่สบายใจเลย น้ำเสียงของบุตรชาย ทำให้หล่อนกังวล “แม่ว่าลูกกลับมาพักผ่อนที่บ้านดีไหม ไม่ว่าในอดีตจะเกิดอะไรขึ้น มันก็ผ่านไปแล้ว แม่ไม่อยากจะให้ลูกคิดถึงและทำให้วันพักผ่อนของลูกต้องพังลงเพราะเรื่องที่เราแก้ไขอะไรไม่ได้”

คริสซึ้งยังเงิบ

“อย่าห่วงเรื่องเงินเลยนะ เดี่ยวแม่จ่ายให้เอง ถ้าลูกยังอยู่ที่นั่นก็จะต้องวนเวียนอยู่กับความฝันและความกังวล ลูกไม่มีทางจะได้พักผ่อนอย่างที่ตั้งใจแน่ เชื่อแม่นะลูก”

“อย่าห่วงเลยครับ” เขาพูดออกมาในที่สุด “ผมจะพยายามคิดเรื่องนี้

ให้น้อยลง แม่ไม่ต้องห่วงหรอกครับ”

“แม้ว่าลูกหมกมุ่นกับมันมากเกินไปหรือเปล่า ถ้าออกมาจากที่นั้น อาจจะทำให้ลูกลึ้มมันไป อย่างน้อยก็ไปพักที่โรงแรมอื่นก็ได้ ไม่ต้องเสียดายเงินหรอก”

“ครับแม่ ผมขอคิดดูก่อน ถ้าผมไม่สบายใจจริงๆ ก็คงจะเปลี่ยน”
เขาบอกเพื่อให้มารดาสบายใจ

“คริส...”

“ครับแม่”

“แม่รู้ว่าลูกไม่สบายใจ แต่อย่าปล่อยให้เรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเรามาทำลายการพักผ่อนของลูก แม่ไม่สนหรอกว่าในอดีตจะเกิดอะไรขึ้น หรือลูกจะเกี่ยวข้องหรือไม่ แม่แค่ต้องการให้ลูกของแม่มีความสุขเท่านั้น เข้าใจไหมลูก”

“ครับแม่ ขอบคุณมากครับ”

“กลับไปนอนคิดให้ดีนะลูก เรามาพักผ่อน เราก็ควรจะต้องหาวิธีพักผ่อนอย่างเต็มที่ จิตใจจะได้สดชื่นสดใสเวลากลับมาทำงานอีกครั้ง”

“ครับแม่ ถ้าฉันสมควรจะรีบเข้านอน เพราะพรุ่งนี้จะเดินป่าเส้นทางรอบทะเลสาบ ต้องออกแต่เช้า”

“ดีลูก จิตใจจะได้ปลอดโปร่ง ราวตรีสวัสดิ์ แม่รักลูกนะ”

“ผมก็รักแม่ครับ ราวตรีสวัสดิ์ครับแม่” คริสต์จิ้งจอกสาย รู้สึกสบายใจขึ้นหลังได้คุยกับมารดา... ท่านพูดถูก เรื่องในอดีตเกิดขึ้นและผ่านไปแล้ว เขาไม่มีทางแก้ไขได้ และชายที่มีหน้าตาเหมือนเขาจะเป็นฆาตกรหรือไม่ และฆ่าคนด้วยเหตุผลใดก็ตาม มันก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาในเวลานี้

ดังนั้นก่อนนอน คริสต์จิ้งจอกก็เข้านอนอีกครั้งในความมืดมิด

“อะมานดา... ถ้าคุณได้ยิน ก็ขอให้รู้ว่าผมไม่ได้สบายใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ผมไม่รู้ว่าความจริงเป็นเช่นไร หากผมเป็นคนที่ฆ่าคุณจริง ผมก็ต้องขอโทษคุณด้วย และได้โปรดยกโทษให้ผม อย่าเป็นนิเวศน์ที่จมอยู่

ในความแค้นจนไม่ยอมไปเกิดเลยนะ”

ลมวูบหนึ่งพัดผ่านช่องหน้าต่างเข้ามาจนม่านปลิว คริสต์คล้ายได้ยินเสียงร้องให้ดังลอยตามลม เสียงนั้นเย็นเยะเยือกจนเขาขนลุกไปทั้งตัว

“ผมจะต้องทำอะไร ถึงจะทำให้คุณคลายความแค้นลงได้”

ลมพัดเข้ามาในห้องแผ่วเบา เสียงร้องให้เปลี่ยนเป็นเสียงฮัมเพลงแทน เขาจึงบอกอีกครั้ง

“ผมจะนอนแล้วนะ ถ้าคุณอยากให้ผมช่วยทำอะไรให้คุณหลุดพ้นไปจากตรงนี้ก็มาเข้าฝันผมดี ๆ ก็แล้วกัน ถ้ามาหลอกหลอน ผมก็อาจจะต้องวิ่งหนีเหมือนคนอื่น ๆ”

เขาเข้าไปในตัวเสรีจสรรพ หากหูไม่ผาด เขาได้ยินคล้ายเสียงหัวเราะคิกคักแทน

คริสต์ส่ายหน้าพร้อมกับถอนหายใจ เมื่อตนอาจจะคิดและกังวลมากไปจนได้ยินเสียงลมและหรีดหึ่งเรไรกลายเป็นเสียงร้องให้และเสียงหัวเราะไปเสียอย่างนั้น เขาตบหมอนให้ฟูแล้วทิ้งตัวลงนอน หลับตาและบอกตัวเองให้หลับ มิเช่นนั้นวันพรุ่งนี้จะไม่มีแรงเดินขึ้นเขาตลอดทั้งวัน

น่าแปลกที่คืนนี้ไม่มีเสียงร้องให้ คริสต์นอนหลับสนิทตลอดทั้งคืน มีฝันเพียงเล็กน้อยว่าเขากำลังเดินป่าชมภูเขาและทิวทัศน์ด้วยความสุขใจ

ภายในห้องที่มืดมิด เงาดำเคลื่อนไหวไกล่เตี๋ยง และก้มมองคนที่กำลังนอนหลับสนิท...ดวงตาแดงก่ำจ้องร่างบนเตียงนิ่ง น้ำตาสีเลือดค่อยๆ รินไหล

ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย...ช่วยฉันด้วย...คริส คุณเท่านั้นที่จะช่วยฉันได้...

คริสตื่นแต่เช้าด้วยความกระปรี้กระเปร่า เป็นคำคืนที่นอนหลับสบายกว่าหลายๆ คืนที่ผ่านมา จึงรู้สึกสดชื่นและเตรียมตัวสำหรับเดินป่าด้วยอารมณ์ที่สดใส่ยิ่ง หลังเก็บข้าวของลงเป้เรียบร้อยแล้ว ก็ลงไปซื้ออาหารเช้าและ

แซนด์วิชสำหรับกลางวัน แอปเปิล ส้ม และกล้วยอย่างละลูกสำหรับเป็นอาหารว่างช่วงพัก น้ำบรรจุในกระติกเต็มสองขวดเสียบไว้ที่ช่องด้านหลังของเป้ หลังจากสำรวจทุกอย่างเรียบร้อยก็ออกเดินทาง

ก่อนเข้าสู่ถนนเส้นทางเดินเท้า เขาผ่านไปทางบ้านของรอย ก็เห็นชายชรากำลังตัดดอกไม้ในสวนอันเป็นกิจวัตรประจำวันเพื่อนำไปประดับแจกัน ในโรงแรม พอรอยงยหน้าเห็นเขา ก็โบกมือ

“เฮ้ อรุณสวัสดิ์คริสต์ ออกแต่เช้าเลยนะ”

“ครับ ผมไม่อยากกลับมาเย็นเกินไป หรือถ้าชอบตรงไหนก็อาจจะชมวิวนานหน่อยครับเพราะเผื่อเวลาไว้แล้ว”

“ดีครับ เทียบให้สนุกนะครับ”

“ขอบคุณครับ”

“อ้อ อย่าลืมพกสเปรย์ไล่หมีไปด้วยนะ ได้ยินว่าพักนี้นักท่องเที่ยวสองสามคนเห็นมันป้วนเปียนอยู่แถวนี้”

“ไม่ลืมครับคุณลุง ทั้งกระดิ่งทั้งสเปรย์” เขยกไม้ที่มีกระดิ่งห้อยติดตรงใกล้มือจับให้ชายชราดู ด้วยธรรมชาติของหมีก็อยากหลีกหนีจากมนุษย์เช่นกัน พอได้ยินเสียงคุยหรือเสียงกระดิ่ง ก็มักจะหลบไปให้ไกลจากเสียงนักท่องเที่ยวจึงต้องมีอุปกรณ์เตรียมพร้อม

“ครับ” รอยพอใจที่เห็นชายหนุ่มเตรียมพร้อมจึงโบกมือให้ชายหนุ่มอีกครั้ง

คริสจัมก็มิรีระะแล้วออกเดินเข้าสู่เส้นทางเท้ารอบทะเลสาบ ระหว่างทางยังมีทางที่สามารถแยกไปเส้นทางอื่นได้หลายทางให้เลือกทั้งระยะใกล้และไกล

ช่วงแรกเขาเห็นนักท่องเที่ยวเดินรวมไปบนเส้นทางเดียวกันอยู่ประปราย พอเจอทางแยก นักท่องเที่ยวก็แยกไปอีกทางที่เป็นเส้นทางที่ระยะสั้นกว่า ยิ่งเดินไกลออกไปเท่าไร ก็เห็นนักท่องเที่ยวน้อยลงเท่านั้นผ่านไปครึ่งวัน เขาก็รับรู้ว่าเดินอยู่ตามลำพังบนเส้นทางเหนือยอดเขาเล็กๆ

ริมทะเลสาบ จากมุมนี้มองเห็นโรงแรมที่อยู่ฝั่งตรงข้ามชัดเจน เขาจึงนั่งพักเหนื่อยและกินอาหารกลางวันตรงนั้นเอง เสร็จแล้วจึงมองหามุมถ่ายภาพสวยๆ รวมทั้งภาพของโรงแรมที่อยู่ไกลออกไป

พักจนหายเหนื่อยแล้วก็ออกเดินทางต่อ เพราะยังต้องเดินอีกหลายชั่วโมงจนกว่าจะถึงโรงแรม วิวสวยๆ บวกกับลมเย็น อากาศสดชื่น ทำให้เขาหลงลืมสิ่งทีหมกมุ่นอยู่ในความคิดมาตลอดหลายวันที่ผ่านมา ทะเลสาบสีฟ้าใสแจ๋ว ผืนน้ำสะท้อนภูเขาฝั่งตรงข้ามราวกับกระจก ช่างสวยงามอะไร เช่นนี้ นี่แหละคือสิ่งที่คริสจู้ต้องการในช่วงวันพักผ่อน นอกจากจุดนี้แล้วยังมีอีกหลายเส้นทางที่เขาเคยเห็นในรูป เช่นทางที่เดินขนานไปกับทะเลสาบกลางหุบเขาบนเส้นทางที่พาเดินขึ้นไปจนถึงธารน้ำแข็งหรือเกลเชียร์ที่ยังคงหลงเหลืออยู่ แต่เวลาผ่านไป อุณหภูมิโลกที่สูงขึ้นทุกปีก็ทำให้ธารน้ำแข็งลดขนาดลงอย่างน่าใจหาย ในอุทยานแห่งนี้ยังคงเหลืออีกสองแห่งที่นักท่องเที่ยวสามารถเดินขึ้นไปชมได้ในช่วงฤดูร้อน ซึ่งเป็นเส้นทางยอดนิยมและเขาก็วางแผนที่จะไปในอาทิตย์หน้าหลังจากเก็บเส้นทางใกล้ๆ โรงแรมจนครบแล้ว

เส้นทางลงเขายังคงเจียบสงบ นานๆ จึงจะมีนักท่องเที่ยวสวนทางมา ลักกลุ่ม ผ่านไปหลายชั่วโมง พอมองจากเส้นทางและทิศของดวงอาทิตย์ที่ลดต่ำลง ก็บอกให้รู้ว่าเขากำลังเดินเข้าสู่โค้งสุดท้ายของเส้นทางที่จะวนไปสู่โรงแรมทางฝั่งตรงข้ามจุดเริ่มต้นของเขาในตอนเช้า รอยบอกว่ามีโรงผลิตไฟฟ้าซึ่งใช้ความแรงของกระแส น้ำตกปั่นไฟ เป็นโรงผลิตไฟฟ้าที่สร้างขึ้นตั้งแต่เริ่มก่อสร้างโรงแรมเพื่อผลิตไฟฟ้าที่ใช้ในบริเวณหุบเขา เห็นป้ายชี้บอกทาง คริสจู้มองนาฬิกา เขายังมีเวลาเพราะเดินได้เร็วกว่าที่คิด จึงตัดสินใจเลี้ยวไปชมโรงผลิตไฟฟ้าและน้ำตกที่รอยบอกว่าสวย จะได้ไม่ต้องย้อนกลับมาเที่ยวเส้นทางนี้อีก

เส้นทางมุ่งหน้าเข้าสู่เขตลำธารมีป่าที่หนาแน่นกว่าตลอดเส้นทางที่ผ่านมา อากาศเย็นสดชื่น ได้ร่มไม้หนา กลิ่นหอมของธรรมชาติโชยเข้าจมูก เขา

สูดอากาศบริสุทธิ์เข้าไปอดติดกันหลายครั้ง อารมณ์ดีและสมองปลอดโปร่ง ด้วยธรรมชาติบำบัด พอใกล้ถึงโรงผลิตไฟฟ้า เขาเห็นป้ายบอกทางขึ้นไป เหนือน้ำตก มีภาพถ่ายพร้อมระยะทาง พร้อมคำอธิบายว่ามีน้ำตกสวยงามอีกหลายชั้น ความโลภของคนไทยหาธรรมชาติทำให้เขาตัดสินใจก้าวขึ้นไป ยังทางแยกทันที เส้นทางคราวนี้นอกจากจะเป็นป่าที่หนาที่ขึ้นแล้ว เส้นทางยังแคบและต้องปีนก้อนหินขนาดใหญ่บางช่วง เพ็รินและตะไคร่น้ำเกาะอยู่บนก้อนหินและต้นไม้ที่ลึ้มลงสองข้างทางหนาแน่น เขาก้าวขึ้นไปตามเส้นทางเรื่อยๆ นับก้าวที่สม่ำเสมอ คำนวณคร่าวๆ ว่าอีกไม่ถึงสิบนาทีก็คงจะถึงน้ำตกชั้นแรก

เสียงสบสบาทตรงข้างตัวทำให้คริสตัสซังกัน พอหันมองก็เห็นลูกหมีโผล่หน้าออกมาจากพุ่มไม้ วินาทีนั้นเขาตัวเย็นวาบ...หากลูกหมีอยู่ตรงนี้ แม่ของมันจะต้องอยู่ไม่ไกล เขารีบเขย่ากระดิ่งในมือ ลูกหมีผลุบหัวหายไป แล้วหมุนตัววิ่งหนี คริสตัสซังใจ วางไม้ลงเพื่อจะได้หยิบสเปรย์ไล่หมีออกจากเบ้เผื่อจะต้องใช้ยามจำเป็น

เขาเพิ่งวางเบ้ลงบนพื้น ยังไม่ทันจะเปิดซิปเบ้ได้ยินเสียงคำรามดังลั่น พอหันไปด้านหลัง คริสตัสซังก็มองเห็นแม่หมีกรีซลียัดตัวยืนสองขาสูงค้ำคิริษะ ส่งเสียงดังก็ก้องมาจากทิศทางที่ลูกของมันเพิ่งวิ่งหนีไป เขี้ยวของมันแหลมโค้ง น้ำลายเหนียวไหลย้อยลงมาข้างปาก มันคงเข้าใจว่าลูกถูกทำร้ายถึงได้วิ่งหนี และสัญชาตญาณของความเป็นแม่ก็รีบปกป้องลูกทันที

แม่หมีทำไปตามสัญชาตญาณ และไม่เข้าใจว่าคริสตัสซังไม่ได้คิดจะทำร้ายลูกของมัน พอลดสองขาหน้าลงแล้ว ก็วิ่งตะกุกตะก่าพุ่งตรงเข้ามาหาคริสตัสซังทันที

ชายหนุ่มไม่ทันแม่แต่จะหยิบสเปรย์ออกจากเบ้ หรือแม้แต่เสียงกระดิ่งก็คงจะช่วยอะไรไม่ได้แล้วเวลานี้ เขาทิ้งทุกอย่างไว้ตรงนั้นและออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา เสียงน้ำหนักเท้าของแม่หมีกระแทกลงบนพื้นดังก้องอยู่ในหู หรืออาจจะเป็นเสียงฝีเท้าของตัวเองก็ได้

เพราะโศตประสาทของเขาที่กำลังตื่นตระหนกสุดขีดแยกแยะไม่ออก ลมหายใจของคริสฐ์หอบฮัก แต่ก็หยุดวิ่งไม่ได้ หากเข้าไปเพียงแค่อ้าวเดียวก็หมายถึงชีวิตที่ต้องจบลง

คริสฐ์เหลียวมองด้านหลัง เห็นหมี่ตัวสีน้ำตาลเข้มตะกุกยื่นอยู่ห่างจากตัวของเขาไปไม่ถึงเมตร ตรงหน้าเป็นช่องทางโล่งที่เขารู้แก่ใจว่ามันคืออะไร แต่เขาไม่มีเวลาแม้แต่จะคิด เมื่อกระโดดลอยละลิวลงไปกลางช่องทางน้ำตกที่ไหลจากหน้าผา เขาได้ยินเสียงแม่หมี่คำรามด้วยความโกรธแค้นที่อุ้งมือที่พาดออกมาพลาดโอกาสตะครุบเหยื่อไปแค่เสี้ยววินาที และได้แต่มองร่างที่ร่วงหล่นลงสู่ผืนน้ำบ้าคลั่งด้วยความเสียตาย

หว่า...มีสิ่งหนึ่งที่แตกต่างไปจากที่ควรจะเป็น เพราะไม่มีเสียงร่วงตก กระแทกน้ำ ทุกอย่างเงียบกริบราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น แต่สัตว์เดรัจฉานอย่างแม่หมี่ไม่ได้รู้เรื่องราว มันคำรามเป็นการส่งท้าย ก่อนจะหมุนตัวกลับไปหาลูกมันแล้วพากันเดินกลับเข้าป่าด้วยอารมณ์ขุ่นมัว

ร่างของคริสฐ์ร่วงหล่นจากที่สูงราวกับไม่มีวันสิ้นสุด เขามองแอ่งน้ำสีเขียวมรกตใต้วาง คิดว่าชีวิตคงจะจบสิ้นเพียงแค่นั้นแน่ แต่ระหว่างที่ร่างกำลังร่วงลงเกือบแตะผิวน้ำ เขารู้สึกคล้ายกำลังพุ่งผ่านแรงอัดอากาศบางอย่างที่มองไม่เห็นด้วยสายตา มันช่วยผ่อนความเร็วและแรงจากการตกจากหน้าผาลงอย่างน่าประหลาด มันหนาแน่นจนรู้สึกถึงลำตัวที่ถูกบีบรัดและอึดอัด แล้วเพียงเสี้ยววินาที ร่างของเขาก็กระแทกผิวน้ำและจมดิ่งลงไปได้ น้ำอย่างรวดเร็วจน

ร่างหมุนคว้างราวกับเศษผ้าก๊อกลิ่งหลุนๆ ใต้กระแสน้ำที่เชี่ยวกราก สองมือพยายามไขว่คว้าหาหลักยึดเหนี่ยว สายตามองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากน้ำและก้อนหินมากมาย แต่เขาหยุดตัวเองไม่ให้ไหลไปตามกระแสน้ำไม่ได้แล้วทันใดนั้นศีรษะก็กระแทกเข้ากับก้อนหินใต้น้ำ และสลบไปในทันที

“เฮ้ย! มีคนลอยมา”

ชายคนหนึ่งตะโกนเสียงดังเมื่อเห็นเสื้อสีขาวยลุ่มๆ โพล่ๆ อยู่กลางน้ำที่เขี้ยวกราก...หิมะละลายเพราะอากาศที่อุ่นขึ้นกว่าปกติในช่วงปลายฤดูหนาว แต่แล้วจู่ๆ ก็ลดลงฮวบจนทำให้หิมะตกนอกฤดูอึกกรอบ ทำให้มีปริมาณน้ำไหลลงมาที่เขื่อนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนต้องรีบปล่อยน้ำให้ไหลลงไปสู่ทะเลสาบมากขึ้น มิเช่นนั้นแหล่งผลิตไฟฟ้าอาจเสียหายได้

ขณะที่คนงานกำลังตรวจดูต้นน้ำที่จะไหลลงสู่อ่างเก็บน้ำเพื่อใช้ปั่นไฟ คนงานคนหนึ่งเห็นร่างของใครคนหนึ่งลอยพลุ่มๆ โพล่ๆ มาแต่ไกล

“ศพหรือเปล่า” คนหนึ่งถาม

“แกสองคนไปดูซิว่าเขาตายหรือยัง” หัวหน้าคนงานสั่ง ชายสองคนจึงกระโดดข้ามก้อนหินไปใกล้ร่างที่กำลังไหลมาตามน้ำที่มีปริมาณมากกว่าปกติ คนหนึ่งจับกิ่งไม้ใกล้ๆ และจับมือเพื่อนที่เอื้อมลงไปคว้าเสื้อของคนที่ลอยน้ำมา พอคว้าเสื้อได้ก็ดึงขึ้นมาบนก้อนหินที่กำลังเหยียบ ใช้แรงส่งของน้ำดันร่างหมดสติพ้นน้ำ แล้วชายที่จับกิ่งไม้ก็ช่วยกันยกร่างขึ้นมาบนฝั่ง ก่อนคนหนึ่งจะตะแคงเข้ากั้กับซีฟจรตรงข้างลำคอ

“ยังไม่ตายครับ แต่หัวแตก คงจะกระแทกหิน”

“พวกนายเคยเห็นเขาแถวนี้หรือเปล่า” หัวหน้าถาม ชายทั้งสองจับใบหน้าของเขาพลิกไปมา และสบตากัน ก่อนคนหนึ่งจะบอก

“ไม่เคยครับ พวกเราไม่เคยเห็นเขามาก่อน”

หัวหน้าคนงานพยักหน้ารับ ก่อนยกมือส่งสัญญาณให้พวกคนจับไปที่โรงแรม เพื่อส่งไปให้พยาบาลประจำโรงแรมตรวจดูอาการต่อไป

คริสตี้ลืมหามองเพดานสีขาวย่างงๆ กลิ่นยาและน้ำยาฆ่าเชื้อที่อบอวลในจมูกบอกให้รู้ว่าเขากำลังนอนอยู่โรงพยาบาลที่ไหนสักแห่ง จากผ้าที่กั้นระหว่างเตียงดูโบราณกว่าโรงพยาบาลที่เขาเคยเห็นทั่วไปที่ปกติจะใช้ม่านรูดรอบเตียง

หน้าต่าง “ข้างนอกหิมะยังตก มันจะเป็นเดือนสิงหาไปได้ยังไง”

คริสจู้มองตาม เห็นหิมะกำลังโปรยปราย...เขาใจหายวาบ

“จริงค่ะ ฉันทึนยัน วันนี่วันที่ ๗ เดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๒๕”

พยาบาลร่างเล็กช่วยตอบ

หากคริสจู้ไม่ได้อยู่บนเตียง เขาคงจะเขาทรุด...ใครกำลังเล่นตลกกับเขา หรือมีกล้องซ่อนอยู่แถวนี้และเขากำลังอยู่ในรายการล้อกันเล่นแน่ๆ

“เออละ เมื่อฟื้นแล้ว คุณก็ออกไปจากที่นี่ได้” ชายหนวดโง่งโล่งอย่างไม่เกรงใจ

“แต่ผมเป็นแขกของที่นี่ ผมจ่ายเงินแล้ว คุณจะไล่ผมไม่ได้”

“เอ๊ะ คุณนี่ยังไง ก็ผมบอกแล้วว่าห้อง ๔๐๔ ไม่มีคนพัก ห้องราคาแพงขนาดนั้น คนจะพักต้องเป็นระดับเศรษฐี...” ชายผู้นั้นปรายตามองครวณเหยียดหยามอย่างไม่ปิดบัง

“ผมมีเงินจ่าย ผมจะกลับไปเอาบัตรเครดิตที่ห้อง แพงแค่ไหนผมก็จ่ายไหว” เขาเหวี่ยงขาลงจากเตียง พยาบาลเข้ามาประคองเมื่อเห็นเขาเดินเซไปหลายก้าว

ชายสามคนหันมองหน้ากัน เกิดมาก็ไม่เคยได้ยินสิ่งที่ชายหนุ่มพูด แต่พยาบาลก็แทรกขึ้น

“ให้เขาพักที่นี่ก่อนเถอะคุณทิม เขายังเดินไม่ไหวเลย”

“เขาไม่ใช่แขกของโรงแรม และไม่ใช่พนักงานที่นี่” ชายที่ชื่อทิมบอก “ผมให้เขารักษาตัวที่นี่ไม่ได้หรอก”

“ถือว่าฉันขอรับรองเถอะนะ แค่นี้คืนเดียว พอเขาดีขึ้นฉันจะให้เขาไปจากที่นี่” พยาบาลบอก เสียงเข้มงวดขึ้น ใบหน้าอ่อนโยนเปลี่ยนไปดวงตาแข็งกร้าวจนอีกฝ่ายต้องอ่อนลง

“ก็ได้ครับ แค่นี้คืนเดียวเท่านั้นนะคะครับ”

พยาบาลพยักหน้ารับ และบอก “งั้นถ้าพวกคุณหมดธุระกับเขาแล้วก็กลับไปทำงานต่อเถอะ ตรงนี้ฉันจัดการเอง”

ทิมโบกมือพาลูกน้องออกไป พยาบาลดันคริสตัลกลับไปนั่งบนเตียง
“นอนพักก่อนเถอะนะพ่อหนุ่ม คุณหัวแตก อย่าเพิ่งขยับมาก เดี่ยว
แผลจะปริ”

เขานอนลงอย่างว่าง่าย เพราะเชื่อว่าหล่อนหวังดีต่อเขาจากใจจริง แต่
ก่อนที่หล่อนจะจากไป เขาก็เรียกไว้

“คุณครับ ช่วยบอกผมอีกครั้งเถอะครับว่าวันนี้คือวันที่เท่าไร”

“ได้สิ วันที่วันที่ ๗ เมษายน ค.ศ. ๑๙๒๕ ว่าแต่คุณไปทำอะไรที่
น้ำตก เส้นทางนั้นยังไม่เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าไปในช่วงนี้”

“ผม เอ่อ...” เขายังมึนกับคำตอบ ทิมะนอกหน้าต่างเป็นหลักฐานว่า
เขาไม่ได้กำลังอยู่ในรายการล้อกันเล่น และรอบตัว ข้าวของเครื่องใช้ก็เป็น
แบบสมัยโบราณเหมือนอยู่ในฉากหนัง แต่เขาจะยังไม่ด่วนสรุปจนกว่าจะ
ออกไปจากห้องนี้

“คุณเป็นคนก่อสร้างถนนหรือเปล่า” หล่อนถาม “ฉันรู้ว่าบริษัท
ก่อสร้างรับสมัครคนงานเพิ่มอีกเท่าตัวจากปีก่อน เพราะกำลังจะเริ่มต้น
ก่อสร้างเส้นทางบนเขา คุณมาสมัครงานใช่ไหม”

เขาได้แต่ส่ายหน้า ไม่เข้าใจที่หล่อนพูดเลยสักอย่าง

“เอาเถอะ คุณนอนพักก่อนดีกว่า ฉันจะลงไปเอาอาหารมาให้ จะได้
กินยา พຽນนี้ค่อยหาทางกันต่อไป”

เขาได้แต่พยักหน้า พยาบาลสาวใหญ่ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมอก และก้ม
มองพร้อมรอยยิ้มให้กำลังใจ

“คุณจะต้องพักผ่อนมากๆ แผลจะได้หายเร็วๆ”

เขายิ้มตอบ และหล่อนก็หมุนตัวเดินอ้อมฉากกันเตียงจากไป ปล่อยให้
เขาอนอนมองรอบกาย สมองอันมึนงงค่อยๆ รับรู้ยังไม่เต็มใจว่าเขาอาจ
ย้อนเวลากลับมาในปี ๑๙๒๕ แล้วจริงๆ